

ဓမ္မစာပေတိုက်မှ အမည်မရှိစွာ ဖြန့်ချိပေးအပ်ပါသည်။

အရှင်ဆန္ဒာမိကာ

ရွှေပါရမီတော်

လောက၌အကောင်းဆုံးသောအရာ

ဓမ္မစာပေတိုက်

ဘယ်လောက်လှပ
 ဘယ်လောက်အေးအေး
 လေညှာသန့်စိုစေ့စိုပါဘူး ။
 ကိုယ်တို့ သီလယုံရုံနဲ့တော့
 လေစိုနေရာလေသန့်ပါ
 လေအောက်ရာလေညှာပါ
 ထက်အောက်ဝဲဟာ
 သွေးပျံ့သင်ကြိုက်ပါတယ် ။

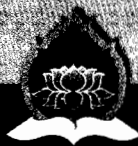
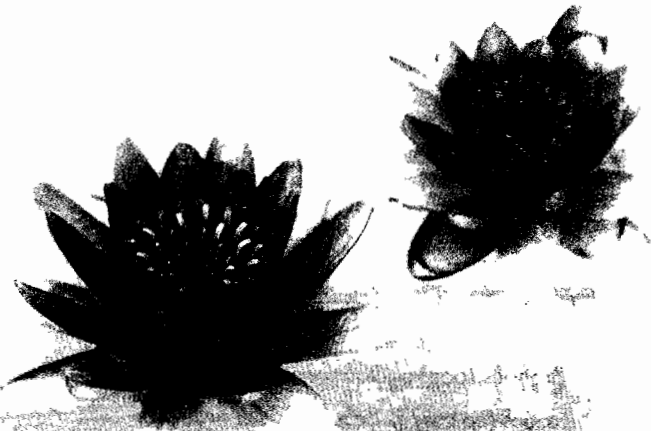
အလှူအတန်းအဆင့်အားဖြင့် အလှူအတန်းအဆင့်အားဖြင့်

ဓမ္မစကား၊ နေ့တိုင်းကြားကာ၊ စိတ်ထားပွေးလက်၊ သိဉာဏ်ထက်၏။

အရှင်ဓမ္မဒ္ဓါမိကာ

ရွှေပါရမီစာတိုက်

လောက၌အကောင်ဆုံးသောအရာ

ရွှေပါရမီစာတိုက်(၆)

ရွှေပါရမီ ၂၀၀၀ အမှတ်(၂)

စာမူခွင့်ပြုချက်

၆၇၉/၂၀၀၄ (၁၀)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်

၆၀၄/၂၀၀၄ (၁၀)

၂၀၀၄ ခုနှစ် ● အောက်တိုဘာလ ● စတုတ္ထအကြိမ် ● အုပ်စု ၂၀၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

နေဝင်းအောင်

အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ

မောင်မောင်သိုက်

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးတိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကြင်ရွှေ (၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၉၀-အေ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးရှိန်ဝင်း (၇၃၅)၊ ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ် (၁၉ အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

အမှတ် (၁၉ အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

(☎ ၂၄၉၅၇၃၊ ၂၈၁၆၆၃၊ (၀၉၉၉)၂၁၁၉၈)

တန်ဖိုး ၄၀၀ ကျပ်

အရှင်သန္တာမိက(ရွှေပါရမီတောရ)

- ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၉)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့ သူဌေးကုန်းရပ်ကွက်၌ ခမည်းတော် ဦးစိန်ဝင်း၊ မယ်တော် ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့မှ ဖွားမြင်သည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ရေနံချောင်းမြို့ အထက(၁)မှ ခြောက်ဘာသာ (ဘာသာစုံ) ဂုဏ်ထူးဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဒုတိယရလျက် အောင်မြင်သည်။ သုံးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်အဖြစ် ဂတန်း၊ ၉တန်း၊ ၁၀တန်းတို့၌ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိစာပေများ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။
- ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပထမကျော်ဘွဲ့ နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မာစရိယဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အသက်(၃၀)ပြည့် ပုလဲရတုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထား စာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ယခုအခါ သထုံမြို့ ကေလာသတောင်၊ ရွှေပါရမီတောရကျောင်း၌ တစ်ပါးတည်း ဧကစာရီတောရဆောက်တည်လျက် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်လျက် ရှိသည်။ ။

အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)၏ ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထား
- ၂။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်စစ်
- ၃။ မသေခင်ဘာလုပ်ကြမလဲ
- ၄။ ရဲရင့်သူတို့၏နေရာ
- ၅။ ငြိမ်းအေးသောဘဝပိုင်ရှင်
- ၆။ လောက၌အကောင်းဆုံးသောအရာ
- ၇။ ဘယ်အိမ်မှာနေကြမလဲ
- ၈။ အိုဘယ့်အလှူရှင်
- ၉။ အနှိုင်းမဲ့ချမ်းသာ
- ၁၀။ ရဟန်းဘာကြောင့်ပြုရတယ်
- ၁၁။ ဆေးပေါင်းခတဲ့မျက်ရည်
- ၁၂။ မြင့်မြတ်သူတို့၏စံအိမ်
- ၁၃။ လမ်းခွဲတာဝမ်းနည်းစရာလား
- ၁၄။ အလင်းစေတမန်
- ၁၅။ အချစ်ကံပေပေမယ့်အနှစ်ကျန်စေရမယ်
- ၁၆။ ငါ့ကိုမချစ်ပါနဲ့
- ၁၇။ ကြာလိုလူ

သဗ္ဗဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ။

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အပြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်အပါအဝင်

ရွှေပါရမီစာစဉ်အားလုံးကို

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အသီးသီးတို့မှ

တရားအလှူ၊ ပညာပါရမီအလှူ၊

တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူအဖြစ်

လှူဒါန်းထားသော

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရအလှူတော်ငွေဖြင့်

ထုတ်ဝေပါသည်။

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

ဗာတိကာ

၁။ ■ လောက၌အကောင်းဆုံးသောအရာ	၁၁
၂။ ■ ကိုယ်ကျင့်တရားရဲ့အဓိပ္ပါယ်	၁၉
၃။ ■ ချစ်သူတွေဝိုင်းကာပတ်လည်	၂၃
၄။ ■ သီလစောင့်ရင်အူမတောင့်ပါတယ်	၂၉
၅။ ■ သီလရဲ့ရင့်ပွဲလယ်တင့်	၃၅
၆။ ■ သီလရှိကလိုတရ	၃၉
၇။ ■ ခေါင်းပေါ်ကဆံပင်လိုအလေးအနက်ထားရမယ်	
■ ခါးပေါ်ကလုံချည်လိုကိုယ်နဲ့မကွာမြဲရမယ်	၄၅
၈။ ■ ကုရုဓမ္မအခါတော်နေ့ သို့မဟုတ် ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့	၄၉
၉။ ■ ရေထဲကျတဲ့မြားငါးလေးတွေထိသွားလား	၅၄

၁၀။	■ သူနဲ့သာဆိုရင်	၅၇
၁၁။	■ ဘာလို့များသူတစ်ပါးပစ္စည်းအလကားလိုချင်ရင်တလဲ	၆၂
၁၂။	■ တစ်ဖက်တိုးဖို့တစ်ဖက်ယူတစ်ဖက်လူအပေါ်ရိုးပါဦးမလား	၆၇
၁၃။	■ အသေအချာမသိဘဲနဲ့ဘာလို့များ	
	■ တစ်ဖက်သားကိုစွပ်စွဲချင်ရတလဲ	၇၃
၁၄။	■ ကွက်လပ်ကလေးဖြည့်ပေးပါ	၇၈
၁၅။	■ ဘာပဲလုပ်လုပ်ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ	၈၅
၁၆။	■ အာသာနဲ့ချမ်းသာ၊ ဘယ်“သာ”ကိုယူမလဲ	၉၂
၁၇။	■ စိတ်လစ်လို့စိတ်ညစ်တာပါ	၉၇
၁၈။	■ သီလဖြူစင်ရုံနဲ့ကျေနပ်မနေပါနဲ့	၁၀၁
၁၉။	■ သီလအတွက်အသက်စွန့်ရုံလား	၁၀၆
၂၀။	■ သစ္စာဆိုနိုင်လောက်အောင်သီလစောင့်ထိန်းပါ	၁၁၃
၂၁။	■ ဘဝကောင်းတစ်ခုရချင်ရင်ငါးပါးသီလလုံမှဖြစ်မယ်	၁၁၈
၂၂။	■ သတိပဋ္ဌာန်အားထုတ်မှသီလလုံခြုံမယ်	၁၂၆
၂၃။	■ အပ္ပမာဒနဲ့ သမ္မာဒေထ	၁၃၄

ရွှေပါရမီစခန်းဖြင့် ခေမာပြည်လှမ်းနိုင် ကြပါစေ။

တရားဖွင့်ဂုဏ်တော်ပွား

အရဟံ၊

ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို
ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

ပညာတတ်လို့၊ အမျိုးမြတ်လို့
ငါ့ကို ချစ်မြတ်နိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊
ကိုယ်ကျင့်သီလကောင်းလို့သာ
ချစ်မြတ်နိုးတာလေ၊
ရုပ်ရည်၊ ဥစ္စာ၊ ပညာ၊ တန်ခိုး
ဘာများတန်ဖိုးရှိလို့လဲကွယ်...။

လောက၌အကောင်းဆုံးသောအရာ

လောကမှာ အကောင်းဆုံးသောအရာဟာ ဘာလဲ၊ ဘယ်အရာဟာ လောကမှာ အကောင်းဆုံးလဲလို့ မေးလိုက်ရင် အဖြေအမျိုးမျိုးထွက်လာမှာ သေချာပါတယ်။ ဟိုလူက ဟိုဟာကို အကောင်းဆုံးလို့ ပြောမယ်၊ ဒီလူက ဒီဟာကို အကောင်းဆုံးလို့ပြောမယ်။ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကောင်းဆုံးအရာ သတ်မှတ်ချက်ချင်း တူညီကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးဆိုတဲ့အတိုင်း လူအမျိုးမျိုးမှာ အကြိုက်အမျိုးမျိုး ရှိကြမှာပါ။ ကိုယ်အကြိုက်ဆုံးအရာကိုပဲ အကောင်းဆုံးအရာလို့လဲ သတ်မှတ်ကြမှာပါ။ ဒါက ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်အနေနဲ့ ပြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်အနေနဲ့မဟုတ်ဘဲ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်အနေနဲ့ အကောင်းဆုံးအရာ သတ်မှတ်တဲ့နေရာမှာတော့ ကိုယ်ကြိုက်တာ၊ မ

ကြိုက်တာကို ပဓာနပြုလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ပင်ကိုသဘာဝအရ ကောင်း
တာ၊ မကောင်းတာကိုပဲ ပဓာနပြုရပါမယ်။ သူ့ပင်ကိုသဘာဝကိုက
အကောင်းဆုံးအရာ ဖြစ်နေဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်များ၊ လောက၌ အကောင်းဆုံးသော
အရာ ဘာဖြစ်မယ်လို့ ထင်ပါသလဲ၊ လောကမှာ ဘယ်အရာအကောင်း
ဆုံးလို့ ယူဆပါသလဲ၊ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဖြေကြည့်ပါဦး၊ ကိုယ့်အ
ထင်နဲ့ကိုယ် ပြောကြည့်ပါဦး။

“ တရားအကောင်းဆုံးပါဘုရား ”

“ ဝိပဿနာအကောင်းဆုံးပါဘုရား ”

“ နိဗ္ဗာန်အကောင်းဆုံးပါဘုရား ”

“ . . . အကောင်းဆုံးပါဘုရား ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပါလားနော်။

ကဲ-ဘယ်အဖြေမှန်သလဲဆိုတာ အဖြေညှိကြည့်ဖို့အတွက်
ဇာတ်တော်လေးတစ်ခုရဲ့ နိဒါန်းပိုင်းလေးကို နည်းနည်းလေး ပြော
ပြပါမယ်။

တစ်ခါတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး အုပ်စိုး
စဉ်တုန်းက ဦးဇင်းတို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းဟာ အဲဒီ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းကြီးရဲ့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။

အဲဒီ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးက အင်မတန်
ချစ်တယ်။ အင်မတန်မြတ်နိုးတယ်။ ပေးစရာရှိသူများထက် ပိုပြီးတော့
ပေးတယ်။ ချီးမြှောက်စရာရှိသူများထက်ပိုပြီးတော့ ချီးမြှောက်တယ်။

ကူညီစောင့်ရှောက်စရာရှိ သူများထက်ပိုပြီးတော့ ကူညီစောင့်ရှောက်
တယ်။ အတိုချုပ်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို ဗြဟ္မဒတ်
မင်းကြီးက သူများထက်ပိုပြီးတော့ ချစ်မြတ်နိုးတယ်။

အားလုံးထက် သိသိသာသာကို ချစ်မြတ်နိုးတော့ တစ်နေ့
မှာ ဘုရားလောင်းပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားက စဉ်းစားတယ်။

“ရှင်ဘုရင်ကြီးက ငါ့ကို သူများထက်ပိုပြီးတော့ ချစ်မြတ်နိုး
တယ်။ ဒီလိုချစ်မြတ်နိုးတာဟာ ငါ့ရဲ့အမျိုးမြတ်ခြင်းကြောင့်ပဲလား။
ဒါမှမဟုတ် ငါပညာတတ်ခြင်းကြောင့်ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ရဲ့
ကိုယ်ကျင့်သီလ ကောင်းခြင်းကြောင့်ပဲလား။ စမ်းသပ်ကြည့်ဦးမှပဲ”

ဆိုပြီးတော့ တစ်နေ့မှာ မင်းနန်းတော်ကနေ အခစားပြန်
လာတဲ့အချိန် ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ရွှေပန်းထိမ်ဖိုကနေပြီးတော့ ရွှေအသပြာ
တစ်ခု အသိမပေးဘဲနဲ့ ယူလာခဲ့တယ်။ ဒုတိယနေ့မှာ ရွှေအသပြာနှစ်ခု
အသိမပေးဘဲနဲ့ ယူလာခဲ့တယ်။ တတိယနေ့မှာ ရွှေအသပြာတစ်ဆုပ်
အသိမပေးဘဲနဲ့ ယူလာခဲ့တယ်။

ရွှေပန်းထိမ်သည်ကလည်းပဲ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို ရိုသေလေး
စားတဲ့အတွက်ကြောင့် ပထမနေ့မှာ ဘာမှမပြောဘူး။ ကြည့်နေလိုက်
တယ်။ ဒုတိယနေ့မှာလဲ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ကြည့်နေလိုက်တယ်။
တတိယနေ့ ရွှေတစ်ဆုပ်လည်းယူရော ချက်ချင်း ဖမ်းယူပြီးတော့

“သင်ဟာ ဒီလောက်အချိန်ကာလကြာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကိုယ်ကျင့်သီလရှိသလိုလိုနဲ့ လှည့်လည်ခဲ့တာပဲ။ သင်ဟာ နှစ်ပေါင်း
များစွာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ကျင့်သီလရှိသလိုလို အယောင်ဆောင်

ခဲ့တာပဲ။ ဒီနေ့တော့ သင့်ရဲ့အမှန်တရား ပေါ်ပြီ။ သင်ဟာ ကိုယ်ကျင့် သီလ လုံးဝမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ သင့်ကို ကျွန်ုပ်ဖမ်းတယ် ”

ဆိုပြီးတော့ သူခိုးဗျို သူခိုး သူခိုးနဲ့ တစ်ခါတည်း အော် တော့တာပဲ။ အဲဒီလိုအော်တော့ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ လူတွေလည်း ပြေးလာကြပြီးတော့ ဟိုလူက နှစ်ချက်သုံးချက်လောက် ရိုက်လိုက်။ ဒီလူကနှစ်ချက်သုံးချက်လောက်ရိုက်လိုက်နဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းပြီးတော့ ရိုက်ကြတယ်။

“ သင့်ကိုကျွန်ုပ်တို့က ပညာရှိသူတော်ကောင်းကြီး၊ ကိုယ်ကျင့် သီလကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို့ ထင်လာခဲ့တာ။ ထင်ပြီးတော့ ရိုသေ လေးစားလာခဲ့တာ။ ခုတော့ သင်ဟာ ကိုယ်ကျင့်သီလမရှိတဲ့သူတစ် ယောက်ပဲ ” ဆိုပြီးတော့ ကြီးနဲ့ လက်ပြန်ကြီးတုပ်ပြီးတော့ ရှင်ဘုရင် ဆီ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ရှင်ဘုရင်ဆီရောက်တော့ ရှင်ဘုရင်က

“ ဘာကိစ္စလဲ ”

“ ဒီလိုပါပဲ။ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ ရွှေပန်းထိမ်ဖိုကနေ ရွှေအသပြာ တွေ သုံးရက်တိုင်တိုင် ခိုးယူတဲ့အတွက်ကြောင့် ရှေ့တော်မှောက် ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပါ ”

“ ကဲ-ဒီလိုခိုးယူတယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း သူ့အပေါ်မှာ ပေးသင့် ပေးထိုက်တဲ့ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ပေးလိုက်တော့ပေါ့။ တရားဥပဒေအတိုင်း စီရင်လိုက်ပါ ” လို့ ရှင်ဘုရင်က မိန့်တော်မူတဲ့အခါမှာ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ကြီးက

“ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ် သူခိုးမဟုတ်ပါဘူး ”

“ သူခိုးမဟုတ်ဘူးဆိုရင်ရွှေပန်းထိမ်ဖိုက ရွှေတွေ အသိမပေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ယူရတာလဲ ”

“ မှန်လှပါအရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်မင်းမြတ်ဟာ ကျွန်ုပ်ကို သူများ ထက်ပိုပြီးတော့ ချစ်မြတ်နိုးတယ်။ သူများထက် ပိုပြီးတော့ ချီးမြှောက် တယ်။ သူများထက် ပိုပြီးတော့ စောင့်ရှောက်တယ်။ သူများထက် ပိုပြီး တော့ အရေးပေးတယ်။

“ အားလုံးထက်ပိုပြီးတော့ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း၊ အရေးပေးခြင်းဟာ ကျွန်တော်မျိုး အမျိုးမြတ်လို့ပဲလား၊ ပညာတွေတတ်လို့ပဲလား၊ ကိုယ် ကျင့်သီလကောင်းလို့ပဲလားဆိုတာ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်လို့ ကျွန်ုပ် ယခု ကဲ့သို့ယူရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

“ ခုတော့ ကျွန်ုပ်သိပါပြီ။ အမျိုးမြတ်တာလည်း ဘာမှ သုံးမရ ပါဘူး။ ပညာတတ်တာလည်း ဘာမှ သုံးမရပါဘူး။ ကိုယ်ကျင့်သီလ ကောင်းခြင်းကသာ သုံးရပါတယ်။ လောကမှာ အကောင်းဆုံးအရာ ဟာ ကိုယ်ကျင့်သီလ၊ လောကမှာ အမြတ်ဆုံးအရာဟာ ကိုယ်ကျင့်သီလ ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ။ လောကမှာ သီလထက် ကောင်း မြတ်တဲ့အရာ မရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ။

“ ဒါ့ကြောင့် လောကမှာ အကောင်းဆုံးအရာဖြစ်တဲ့ ဒီကိုယ် ကျင့်သီလနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် အိမ်ရာတည် ထောင်လှူဘောင်ကို စွန့်ပြီးတော့ ရဟန်းပြု တောထွက်ခွင့်ပေးပါတော့ ”

ရှင်ဘုရင်ကလည်း အကြောင်းအကျိုး သိသွားတော့ တော ထွက်ဖို့ တားပါတယ်။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ဆွေမျိုးတွေ၊ မိတ်ဆွေ

တွေကလည်း တားကြတယ်။ ငိုကြတယ်။ ဘယ်လိုပင် ငိုယိုပြီး တောင်းပန်ကြမေ့လည်း ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကတော့

“ လောကမှာ အကောင်းဆုံးအရာဖြစ်တဲ့ ဒီကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ကျင့်စဉ်တွေ၊ လုပ်ငန်းတွေဆိုတာ အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်ထဲမှာနေပြီး လုပ်ခြင်းအားဖြင့် မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး။ လူ့ဘောင် ကိုစွန့် တောထွက် ရဟန်းပြုပြီးတော့ ကျင့်သုံးမှသာလျှင် ဒီသီလနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်လို့ရမယ်။ သီလနဲ့ထိုက်တန်တဲ့အလုပ် အထွတ်အထိပ်ရောက် ပြီးပြည့်စုံမယ်။ ဒါ့ကြောင့် မတားကြပါနဲ့တော့ ”

လို့ဆိုပြီးတော့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ရှင်ဘုရင်ကလည်း ခွင့်ပြုလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီလို ရှင်ဘုရင်က ခွင့်ပြုလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဘုရားလောင်းပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားက ရှင်ဘုရင်နဲ့တကွ နန်းတော်မှာ ရောက်လာကြတဲ့ပရိသတ်အားလုံးကို ဂါထာလေးတစ်ပုဒ်နဲ့ တရားဟောပါတယ်။

သီလံ ကိရေဝ ကလျာဏံ၊ သီလံ လောကေ အနုတ္တရံ။
ပဿ ဃောရဓိသော နာဂေါ၊ သီလဝါတိ န ဟညတိ။

“ လောကမှာ ကိုယ်ကျင့်သီလဆိုတာအကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုယ်ကျင့်သီလထက်ကောင်းတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါဦး။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ အဆိပ်ရှိတဲ့၊ အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြွေကိုတောင်မှ မကိုက်ခဲ၊ မညှဉ်းဆဲတဲ့အတွက် သီလရှိသူလို့ ချီးမွမ်းကြတယ်။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို မညှဉ်းဆဲကြဘူး။ ”

ကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါဦးလို့ဆိုတာက

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကို လက်ပြန်ကြီးတပ်ပြီးတော့ နန်းတော်
ကိုခေါ်လာတဲ့အချိန် လမ်းခရီးမှာ ဘာတွေ့ရသလဲလို့ဆိုတော့ မြွေအလ
မွယ်ဆရာတွေ မြွေအလမွယ်ပြနေတာ တွေ့ရတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ မြွေရဲ့လည်ပင်းကိုကိုင်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မြွေရဲ့
အမြီးကိုကိုင်၊ တစ်ခါတစ်ရံ လူရဲ့လည်ပင်းမှာ မြွေကိုပတ်ပြီးတော့ မြွေ
အလမွယ်ကစားပြတယ်။ အဲဒါတွေကိုမြင်ရတော့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားက
မြွေအလမွယ်သမားတွေကို ပြောတယ်။

“အမောင်တို့၊ ဒီမြွေကို လည်ပင်းကနေ ဘာလို့ ကိုင်ကြတာ
လဲ။ အမြီးကနေဘာလို့ ကိုင်ကြတာလဲ၊ ဘာလို့ လည်ပင်းမှာ ရစ်
ပတ်ပြီးတော့ ကစားကြတာလဲ၊ ဒီမြွေက သင်တို့ကို ကိုက်လိုက်လို့ရှိရင်
သင်တို့ အသက်ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မကိုင်ကြပါနဲ့။”

အဲဒီလိုပြောတော့ မြွေအလမွယ်ဆရာတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်
မှာရှိတဲ့ လူတွေက

“ပုဏ္ဏားကြီး၊ ဒီမြွေဟာသီလရှိတယ်။ အကျင့်ကောင်းတယ်။
သင်သာလျှင် သီလမရှိတဲ့သူဖြစ်တယ်။ အကျင့်ယုတ်မာတဲ့သူ ဖြစ်
တယ်။ သင်သာလျှင် သီလမရှိ၊ အကျင့်ယုတ်မာတဲ့အတွက်ကြောင့်
ရှင်ဘုရင့် ရွှေပန်းထိမ်ဖိုက ရွှေတွေကို ခိုးယူတာမဟုတ်လား။

“ဒီမြွေဟာ ငါတို့ကို မကိုက်ဘူး။ မညှဉ်းဆဲဘူး။ သီလရှိတဲ့
သူဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် တို့ သူတို့နဲ့ကစားတယ်။ သင်သာလျှင်
သီလမရှိတဲ့သူ ” ဆိုပြီးတော့ နောက်ထပ်တစ်ချက်လောက် ထပ်ရိုက်
လိုက်ပြန်တယ်နော်။

ဘုရားလောင်းပုဏ္ဏားက အဲဒါကို ပြန်ပြီး ပြောပြတာပါ။

“ကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါ။ အင်မတန်အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြေ
တောင်မှာ၊ လူတွေအားလုံးက ရွံ့မှန်းကြ စက်ဆုပ်ကြ ကြောက်ရွံ့ကြ
တဲ့ မြေတောင်မှ မကိုက်ဘူး၊ မညည်းဆဲဘူးဆိုရင် ဒီမြေဟာ သီလရှိတဲ့သူ၊
အကျင့်ကောင်းတဲ့သူ ဆိုတဲ့နာမည်လေးကို ရပါတယ်။ အကျင့်ကောင်း
တဲ့သူ၊ သီလရှိတဲ့သူဆိုပြီးတော့ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံလိုက်ရပါတယ်။

“ဒါကြောင့်လောကမှာ သီလသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံး
ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့သီလနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အလုပ်ကို
လုပ်ဖို့အတွက် ကျွန်ုပ်ကို တောထွက်ခွင့်ပြုပါတော့ ” လို့ အဲဒီတရား
အဆုံးအမပေးပြီးတော့ တောထွက်သွားပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဇာတ်တော်ကို ဒီနေရာမှာပဲ ခေတ္တခဏရပ်နားထား
ပေါ့။ ဇာတ်တော်ဆုံးပြီဆိုတာနဲ့ တရားကလဲ ဆုံးမှာပါ။

အဲဒီတော့ ဒါဆိုရင် တရားနာပရိသတ်များ အဖြေရပြီပေါ့။
လောက၌ အကောင်းဆုံးသောအရာဟာ ဘာတဲ့လဲ။

“ သီလပါဘုရား ”

သီလ...တဲ့။ ဒါ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဟောထား
တဲ့ တရားနော်။ ဘုရားအလောင်းတော်ဘဝက ဟောခဲ့တဲ့ ဂါထာကို
ခုဘုရားဖြစ်တဲ့အခါမှာ တစ်ဆင့်ပြန်ပြီးတော့ဟောတယ်။ မှားပါတယ်
လို့မကန့်ကွက်ဘဲ မှန်ပါတယ်လို့ပဲ အတည်ပြုထားတဲ့အတွက်ကြောင့်
ဒါသည်ပင်လျှင်၊ အလောင်းတော်ဘဝက ဟောခဲ့တဲ့ ဒီဂါထာသည်ပင်
လျှင် ဘုရားဟောဂါထာစစ်စစ်ပါပဲ။

ကိုယ်ကျင့်တရားရဲ့အဓိပ္ပါယ်

သီလကို ဘယ်လို ခေါ်ကြသလဲဆိုတော့ ကိုယ်ကျင့်လို့ ဒီလိုလည်း ခေါ်ကြတယ်။ ကိုယ်ကျင့်သီလလို့ ဒီလိုလည်း တွဲပြီး ခေါ်ကြတယ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ကျင့်လို့ ခေါ်တာလဲ။

သီလဆိုတာ ကိုယ်နဲ့နှုတ်နဲ့ လွန်ကျူးမှုကို စောင့်ထိန်းရတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကာယကံအနေနဲ့ မလွန်ကျူးသင့်တာတွေ မလွန်ကျူးမိအောင်၊ မလုပ်သင့်တာတွေ မလုပ်မိအောင်၊ ဝစီကံအနေနဲ့ မလွန်ကျူးသင့်တာတွေ မလွန်ကျူးမိအောင်၊ မပြောသင့်တာတွေ မပြောမိအောင် စောင့်ထိန်းရပါတယ်။ အဲဒီလို ကိုယ်နဲ့နှုတ်နဲ့ ကျင့်ရတဲ့အကျင့်မို့လို့လည်း ကိုယ်ကျင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

နှုတ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်ထဲမှာပါပြီးသားမို့ ကိုယ်နဲ့ကျင့်ရလို့ ကိုယ်ကျင့်တရားလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားလို့ပြောလိုက်ရင် နှုတ်ကျင့်တရားလည်း ပါပြီးသားပါပဲ။

နောက်တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်မှာကို စိုးရိမ်တာထက် ကိုယ်ဒုက္ခရောက်မှာကို စိုးရိမ်တဲ့အတွက် ကိုယ်ဒုက္ခ မရောက်အောင်ကျင့်ရတာမို့လို့လည်း ကိုယ်ကျင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

သူများအသက် မသတ်ဘူး။ ဘာလို့မသတ်တာလဲ။ သူများ မသေစေချင်လို့ မသတ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူများအသက် သတ်လို့ရှိရင် နောင်ဘဝတွေကျ ကိုယ်ဖြစ်လေရာဘဝတွေမှာ အသတ်ခံရတတ် တယ်။ အသက်တိုတတ်တယ် ဆိုပြီးတော့ ဒီလို နောင်သံသရာမှာ ကိုယ့် ပြန်အသတ်ခံရမှာကို ကြောက်လို့၊ ကိုယ်သေမှာ ကြောက်လို့ မသတ် တာ။ အဲဒီလို ကိုယ်ကောင်းဖို့ကျင့်တဲ့အကျင့်မို့လို့လည်း ကိုယ်ကျင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

စိတ်ဓာတ်အဆင့်မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သူများသေမှာ တကယ်စိုးရိမ်တဲ့စိတ်ပဲ ပါတာပေါ့လေ။ သူ့အဆင့်နဲ့သူပေါ့နော်။

အဲဒီလောက် အဆင့်မမြင့်သေးတဲ့သူကတော့ သူများသေမှာ ကိုတော့ သိပ်ကိုယ်ချင်းမစာဘူး။ သိပ်မသနားဘူး။

ဒါပေမဲ့လို့ သူများအသက်သတ်လို့ရှိရင် ဖြစ်လေရာဘဝ ကိုယ်ပြန်အသတ်ခံရတတ်သတဲ့၊ အသက်တိုတတ်သတဲ့ ဆိုတော့ ကိုယ်အသက်တိုမှာ၊ ကိုယ်သေမှာကြောက်လို့ မသတ်တော့ဘူး။

အဲဒီလို ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်ကျင့်တဲ့တရားမို့လို့၊ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းဖို့ ကျင့်ရတဲ့ တရားမို့လို့ ကိုယ်ကျင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

နောက်တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ ကျင့်ရ တဲ့ အကျင့်မို့လို့လည်း ကိုယ်ကျင့်တရားလို့ ခေါ်ပါတယ်။

သူတစ်ပါးအသက်ကို ငါမသတ်ဘူး။ ငါ့ကိုလာသတ်လို့ရှိရင် မကြိုက်သလို သူ့ကိုလာသတ်ရင် သူလည်းကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို လာရိုက်လို့ရှိရင် ငါမကြိုက်သလို သူ့ကိုလာရိုက်ရင် သူလည်းကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါလည်းပဲ သူများကို မသတ်ဘူး။ မညှဉ်းဆဲဘူး။

ငါ့ပစ္စည်း သူများခိုးသွားရင် ငါမကြိုက်သလို သူ့ပစ္စည်းခိုးရင် လည်း သူကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါလည်းသူများပစ္စည်း မခိုးဘူး စသည် အားဖြင့် ကိုယ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်စာနာတတ်တဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရား၊ ကိုယ် ချင်းစာစိတ်ဓာတ်ကို အရင်းခံပြီးကျင့်ရတဲ့အကျင့်မို့လို့လည်းပဲ ကိုယ်ကျင့် တရားလို့ ခေါ်ပါတယ်။

နောက်တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ကျင့်တာမို့ လို့လည်း ကိုယ်ကျင့်တရားလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်ကျင့်တယ်ဆိုတာက

“ ကိုယ့်ပစ္စည်းခိုးတာ ကိုယ်ကြိုက်လား ”

“ မကြိုက်ပါဘူးဘုရား ”

“ ကိုယ့်ပစ္စည်းမခိုးတာတော့ မကြိုက်ဘူးလား ”

“ ကြိုက်ပါတယ်ဘုရား ”

ကိုယ့်ပစ္စည်းကို သူများမခိုးတာ၊ သူများမယူတာ၊ သူများ အလစ်မသုတ်တာ၊ သူများအချောင်မနှိုက်တာ၊ သူများ ခွင်ရိုက်မသွား တာ ကိုယ်ကြိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်လည်း ကျင့်ပေါ့နော်။ သူများပစ္စည်းလည်း ကိုယ်မယူနဲ့ပေါ့။ သူများပစ္စည်း လည်း ကိုယ်ခွင့်မရိုက်နဲ့ပေါ့။

အဲဒီလို ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ကျင့်တာမို့လို့လည်းပဲ ကိုယ်ကျင့်
တရားလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဒီလို သီလကို ကိုယ်ကျင့်လို့ ခေါ်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ် လေးမျိုး
လောက်မှတ်ထားပေးနော်။ အဲဒီလိုအားဖြင့် ကိုယ်ကျင့်သီလသာလျှင်
လောကမှာ အကောင်းဆုံးအရာ ဖြစ်ပါတယ်။

ချစ်သူတွေဝိုင်းကာပတ်လည်

လောကမှာ ဘာကြောင့် ကိုယ်ကျင့်သီလ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရသလဲ။ ကိုယ်ကျင့်သီလရဲ့ အကျိုးတရားကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒီဇာတ်တော် ပထမပိုင်းမှာတော့ တစ်ဖက်သားရဲ့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုကို ခံယူရခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားပေါ့။ လူချစ်လူခင်ပေါများခြင်း၊ နတ်ချစ်နတ်ခင်ပေါများခြင်း၊ သတ္တဝါတွေအားလုံးက ချစ်ခင်ကြခြင်း ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားကို သီလလုံခြုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရရှိနိုင်ပါတယ်။

မချစ်တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ။ သီလမလုံလို့ မချစ်တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲလို့ တချို့က စောဒကတက်ချင်လည်း တက်မှာပေါ့နော်။ သူများရဲ့ချစ်ခြင်းကို အထူးတလည် မျှော်လင့်တမ်းတပြီး နေစရာတော့ မလိုဘူးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သူများရဲ့ ချစ်ခင်ခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းကို ရတာဟာ ကိုယ့်အတွက်ရော၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်ရော

ကောင်းတာပါပဲ။ အထူးသဖြင့်တော့ ကိုယ့်အတွက်လည်းပဲ ကောင်းတာ
ပါပဲ။

ကိုယ့်ကို အားလုံးက မုန်းတီးနေကြပြီဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝဟာ
ဘာမှ ရှင်သန်တိုးတက်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ အားလုံးရဲ့ အမုန်းကို ခံနေရတဲ့
ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ တကယ်တော့ မရှိပါဘူး။

စကားအရသာ ဘယ်သူ ချစ်ချစ် မချစ်ချစ်ပေါ့ကွာ၊ ငါ
ကောင်းစားရင်ပြီးရော၊ သီလတွေ ဖျက်မယ်လို့ ပြောတာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့
ကိုယ်ကျင့်သီလ ဖောက်ပြန်မှုတွေလွန်ကဲလာလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ မုန်း
တီးမှုကို ခံရပြီဆိုရင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှု မရတော့ပါဘူး။

ကိုယ်ကျင့်သီလကောင်းခြင်းဟာ ပီယဆေးတစ်မျိုးပါပဲ။ လူ
တွေက ပီယဆေးဆိုပြီးတော့ ဟိုအမွှေးနံ့သာလေးတွေ ဆောင်လိုက်၊
ဒီအမွှေးနံ့သာလေးတွေ ဆောင်လိုက်နဲ့ အဆောင်မျိုးစုံ ဆောင်ထား
ကြတယ်။ မက်လည်းမက်မောကြတယ်။

သီလသာလုံအောင် စောင့်ထိန်းပါ။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်း
တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစားပါ။ သီလတည်းဟူ
သော အဆောင်လေးသာ ဆောင်ထားရင် အားလုံးက ချစ်ပါတယ်။
မြင်ရုံနဲ့လည်း ချစ်၊ ကြားရုံနဲ့လည်း ချစ်၊ ချစ်ကြပါတယ်။ သီလထက်
ကောင်းတဲ့ ပီယအဆောင် ရှိပါဦးမလား၊ မရှိပါဘူး။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ မောင်ဖြူနဲ့မောင်မဲလို့ လူနှစ်ယောက်ရှိတယ်
ဆိုပါတော့ ။

မောင်ဖြူက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အသားကလေးကလည်း

ဖြူပါတယ်။ ရုပ်ကလေးကလည်း ချောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်
သီလ လုံးဝ မရှိဘူး။ အကျင့်ယုတ်မာတယ်။ အင်မတန် အကျင့်မည်းညစ်
တယ်။

မောင်မဲက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အသားကလည်း မည်းပါ
တယ်။ ရုပ်ကလည်း ဆိုးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလရှိတယ်။
အကျင့်ကောင်းတယ်။ အင်မတန် အကျင့်ဖြူစင်တယ်။

အဲဒီနှစ်ယောက်မှာ၊ မောင်ဖြူနဲ့မောင်မဲနှစ်ယောက်မှာ တ
ရားနာပရိသတ်များ ဘယ်သူ့ကို ချစ်မလဲ၊ မောင်မဲပဲ ချစ်မှာပေါ့နော်။

ရုပ်ချောပေမယ့် အကျင့်ဆိုးနေတဲ့သူ၊ အကျင့်မကောင်းတဲ့သူ
ကိုတော့ ရုပ်ဘယ်လောက်ချောချော မချစ်ပါဘူး။ ဪ ရုပ်ကလေး
က သနားကမားနဲ့ တော်တော်ကို မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်ပဲ ဆိုပြီးတော့
မုန်းတီးကြမှာပါ။

မောင်မဲကိုတော့ ရုပ်ဆိုးပေမယ့် အကျင့်ချောနေလို့၊ အကျင့်
ကောင်းနေလို့ အားလုံးက ချစ်ကြပါတယ်။ ဪ ဘဝအကျိုးပေး
မကောင်းလို့ ရုပ်ကလေးကဆိုးပေမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရားကတော့
ကောင်းလိုက်တာ။ စိတ်ထားလေးက ဖြူစင်လိုက်တာနဲ့ မြင်မြင်သမျှ
လူတိုင်းက ချစ်ခင်ကြပါတယ်။

အသားဖြူပေမယ့် အကျင့်မဖြူရင် ဘယ်သူကမှ မချစ်ခင်ကြ
ပါဘူး။ အကျင့်မည်းတဲ့အတွက် လူတိုင်းက မုန်းတီးကြပါတယ်။ အသား
မည်းပေမယ့် အကျင့်မမည်းရင် ဘယ်သူကမှ မမုန်းတီးကြပါဘူး။ အ
ကျင့်ဖြူတဲ့အတွက် လူတိုင်းက ချစ်ခင်ကြပါတယ်။

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းမှာ အသားဖြူခြင်း၊ အသားမည်းခြင်းက အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ အကျင့်ဖြူခြင်း၊ အကျင့်မည်းခြင်းကသာ အဓိက ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်ချောတိုင်း လူမချစ်ပါဘူး။ အကျင့်ချောမှ လူချစ်ပါ တယ်။

ခုနတုန်းက ဥပမာကိုပဲ ပြန်ကြည့်လိုက်ပေါ့လေ။ အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြွေတောင်မှ မကိုက်တော့ဘူး။ မညှဉ်းဆဲတော့ဘူး ဆိုရင်(မကိုက်ဘူး၊ မညှဉ်းဆဲဘူး ဆိုတာက လူက မကိုက်အောင်၊ မညှဉ်း ဆဲအောင် လုပ်ထားလို့ပါ) သူကမကိုက်တဲ့ မညှဉ်းဆဲတဲ့အတွက်ကြောင့် သူတစ်ပါးက သူ့ကို မညှဉ်းဆဲတော့ဘူး။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြပါတယ်။ မြွေကလည်းပဲ မြွေက ကပြနေတယ်ဆိုလို့ရှိရင် အားလုံးက ကြည့်ချင်ကြ တာပေါ့။

ဒါကြောင့် သီလဖြူစင်ခြင်းရဲ့အကျိုးတရားတစ်ခုအနေနဲ့ ဇာတ်တော်မှာ တိုက်ရိုက်လာတာကို မှတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ပတ်ဝန်း ကျင်ရဲ့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုကို ခံယူရခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားပဲ။

ချစ်ခြင်းသန့်သန့်ကို အခြေခံတာမဟုတ်ဘဲ ကြည်ညိုခြင်းကို အခြေခံထားတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေမှာ အကြည်ညိုပျက်စရာ အပြောများ၊ အပြုများလေးတွေ ပြောမိ၊ ပြုမိလိုက်တာနဲ့ အဲဒီချစ်ခြင်း ပျက်ပြယ်သွား တတ်ပါတယ်။

တချို့ကလည်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးလွန်းလို့ စမိနောက်မိတာလေး တွေကို နားမလည်ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲ မုန်းတီးသွားတတ်ပါတယ်။ မမုန်း တောင်မှ “ အနီးကပ်ပေါင်းကြည့်မှ မကောင်းမှန်းသိတယ်၊ ထင်သ

လောကံ သိပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အလကား ဟန်ဆောင်နေတာပါ ” စသည် အားဖြင့် ကွယ်ရာမှာ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြောတတ်ကြပါတယ်။

တစ်ဖက်ကကြည့်ရင်တော့ ကိုယ်ကျင့်သီလရဲ့ တန်ဖိုးပေါ့။ တခြားတစ်ဖက်ကကြည့်ရင်တော့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကို ဖော်ကားလိုက်တာ ပါပဲ။ ချစ်လို့ခင်လို့ စတာနောက်တာကို သီလပျက်ပုဒ်မတပ်ပြီး ကဲ့ရဲ့ စရာမှ မလိုတာ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်တန်ဖိုးကို ကိုယ်ကျင့်သီလ ရှိခြင်းနဲ့ တိုင်းတာသတ်မှတ်နိုင်သလို ကိုယ့်အပေါ်ထားရှိတဲ့ တစ်ဖက် သားရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ စစ်မစစ်၊ ခိုင်မခိုင်ကိုလည်း ကိုယ့်ဘက်က ကိုယ်ကျင့်သီလ အားနည်းခြင်း (တစ်ခါတစ်ရံ ချွတ်ယွင်းသွားခြင်း၊ သို့မဟုတ် ချွတ်ယွင်းယောင်ဆောင်ခြင်း)နဲ့ စမ်းသပ်နိုင်ပါတယ်။

ကိုယ့်ဘက်က ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်သွားလို့ သို့မဟုတ် ပျက် တယ်လို့ သူထင်မြင်ယူဆသွားလို့ ကိုယ့်ကို သူမချစ်တော့ဘူးဆိုရင်၊ သို့မဟုတ် ချစ်သေးပေမယ့် ကွယ်ရာမှာ အပြစ်ပြောကဲ့ရဲ့နေတယ်ဆို ရင် သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို စစ်မှန်လေးနက်တဲ့ ခိုင်မြဲတည်ကြည်တဲ့ ချစ်ခြင်း လို့ ပြောလို့မရပါဘူး။

ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းနည်းပါးတဲ့ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းကိုလွမ်းနေစရာလည်း မလိုပါဘူး။ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုကို အလွဲသုံးစားလုပ် ဖော်ကားတဲ့ သူ့ကို ရင်ထဲက ထုတ်ပြီး မေ့ပစ်လိုက်ရုံပါပဲ။ (အစမခံနိုင်ရင်သွားချစ်မနေနဲ့ တော့ပေါ့။)

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ပြည့်စုံရင်တော့

အချစ်စစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချစ်တုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့
ခိုင်မြဲနေမှာ အမှန်ပါပဲ။

သီလရဲ့အကျိုးတရားတွေကတော့ ပြောပြမယ်ဆိုရင် မကုန်
နိုင်ပါဘူး။ အင်မတန် များပြားလွန်းလှပါတယ်။ အဲဒီများပြားလှတဲ့
အကျိုးတရားတွေကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က အနှစ်ချုပ်ပြီးတော့ သီလ
ရဲ့အကျိုးတရားငါးပါးဆိုပြီး ဟောထားပါတယ်။

သီလစောင့်ရှင်အူမတောင့်ပါတယ်

ကိုယ်ကျင့်သီလ ပြည့်စုံခြင်းရဲ့ ပထမဆုံးအကျိုးတရားကတော့ စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံခြင်းဆိုတဲ့အကျိုးတရားပါပဲ။

လောကမှာ စီးပွားဥစ္စာ မပြည့်စုံချင်တဲ့သူရယ်လို့ တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး။ အားလုံး ပြည့်စုံချင်တဲ့သူတွေချည်းပါပဲ။ ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စီးပွားဥစ္စာနဲ့လည်း ပြည့်စုံပါတယ်။ ရာထူးဌာနန္တရနဲ့လည်း ပြည့်စုံပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မမေ့လျော့ခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်ပါပဲ။

ကိုယ်ကျင့်သီလရှိတဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ မမေ့ဘူးဆိုတာကတော့ ကိုယ်ကျင့်သီလကို လုံခြုံအောင်စောင့်ထိန်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရှောင်သင့်ရှောင်ထိုက်တာတွေ ရှောင်တယ်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ လုပ်တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့စီးပွားဥစ္စာတွေ တိုးတက်တာပေါ့။ ကိုယ့်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်တာပေါ့။

နောက်တစ်ချက်ကလည်းပဲ ကိုယ်ကျင့်သီလကို လုံခြုံအောင်
စောင့်ထိန်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တခြား ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို မမေ့တော့
ပါဘူး။ ကိုယ်ကျင့်သီလကို တန်ဖိုးထားတဲ့သူဟာ ဒါနကောင်းမှုကိုလည်း
ပြုဖို့မမေ့ပါဘူး။ သမထဘာဝနာတွေ ပွားဖို့လည်းမမေ့ပါဘူး။ ဝိပဿနာ
ဘာဝနာတွေ ပွားဖို့လည်း မမေ့ပါဘူး။

သီလတစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ကျင့်သုံးလိုက်ပြီ ဆိုတာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက် တခြားကုသိုလ်တရားတွေလည်း မမေ့မလျော့နဲ့ ပြည့်စုံလာ
တော့တာပါပဲ။

အဲဒီ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ၊ ကုသိုလ်တရားတွေရဲ့
အစွမ်းသတ္တိ တန်ခိုးတေဇ်အာနုဘော်ကြောင့် စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်
ခြင်း၊ လာဘ်လာဘပေါများခြင်း၊ ရာထူးတိုးခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရား
တွေကို ရရှိလာတော့တာပါပဲ။

သီလရှိတော့ကိုယ့်ကို သူများကယုံကြည်တာပေါ့။ သီလမရှိ
ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူကမှ မယုံကြည်ကြဘူး။ ကိုယ်ကျင့်သီလမရှိတဲ့သူ
ဆိုရင် ပိုက်ဆံသွားချေးတောင်မှ ဘယ်သူမှ ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီတော့ ကိုယ်က သီလရှိတဲ့သူ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့
သူဆိုတော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ယုံကြည်ကြ
တယ်။ ယုံကြည်တော့ ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေကိုလည်း လွယ်
လွယ်ကူကူနဲ့ ပေးကြတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်
တာပေါ့။ ဒါကြောင့် သီလပြည့်စုံခြင်းဟာ စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ခြင်းဆို
တဲ့ အကျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်တယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလပြည့်စုံခြင်းရဲ့ ဒုတိယမြောက်အကျိုးတရားကတော့ ကောင်းသတင်း ကျော်စောခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားပါပဲ။

ကိုယ်ကျင့်သီလကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အကြောင်းကို ပတ်ဝန်းကျင်က အကောင်းပဲ ပြောကြတာပါပဲ။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါကတော့ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းလိုက်တာ၊ သီလဖြူစင်လိုက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ ကောင်းသတင်းတွေ ကျော်စောသွားတယ်။ ကောင်းသတင်းတွေ ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ လူသတင်း လူချင်းဆောင်ဆိုတာ အဓိကအားဖြင့်တော့ ကိုယ်ကျင့်သီလရဲ့ ဂုဏ်သတင်းပါပဲ။

လောကမှာ ဒါနကောင်းမှု မပြုလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က သိပ်မကဲ့ရဲ့ပါဘူး။ သမထဝိပဿနာ ဘာဝနာအလုပ်တွေ အားမထုတ်လို့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က သိပ်မကဲ့ရဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်ပြီ၊ ကိုယ်ကျင့်သီလဖောက်ပြန်ပြီ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားယုတ်မာပြီဆိုရင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့ကြတော့တာပါပဲ။

နဂိုက အတင်းမပြောတတ်တဲ့သူတောင်မှ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ လူတစ်ယောက် ကိုယ်ကျင့်သီလ သိသိသာသာ ဖောက်ပြန်ပြီဆိုရင် သူ့အတင်း၊ သူ့အပြစ် ပြောချင်စိတ်တော့ ပေါက်လာသေးတာပဲနော်။

ဒါကြောင့် ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်စီးပြီဆိုရင် မကောင်းသတင်းတွေပဲ ထွက်တယ်။ ကိုယ်ကျင့်သီလ ပြည့်စုံမှသာ ကောင်းသတင်းတွေ ကျော်စောပါတယ်။

ဘယ်ပန်းရနံ့ ဘယ်လောက်မွှေးမွှေး လေညှာဆန်ရိုးမရှိပါဘူး။ ကိုယ်ကျင့်သီလပန်းရနံ့ကတော့ လေစုန်ရော လေဆန်ပါ။ လေအောက်

ရော လေညာပါ။ ထက်အောက်ဝဲယာ မွေးယုံသင်းကြိုင်ပါတယ်။

ကောင်းသတင်း ကျော်စောပြီဆိုတော့ ကောင်းသတင်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ထံကို သူတော်ကောင်းများကလည်း ချဉ်းကပ်ကြပါတယ်။

သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်များက ချဉ်းကပ်ကြပြီဆိုရင် ကိုယ်ကျင့် သီလမကောင်းတဲ့သူနဲ့ ကောင်းတဲ့သူရှိတဲ့အထဲက ကိုယ်ကျင့်သီလ ကောင်းတဲ့သူရဲ့ထံကိုပဲ ချဉ်းကပ်ချင်ကြပါတယ်။

အလှူခံစရာရှိရင်လည်း ကိုယ်ကျင့်သီလရှိတဲ့သူဆီမှာပဲ အလှူ ခံချင်ကြပါတယ်။ တရားဟောစရာရှိရင်လည်း ကိုယ်ကျင့်သီလရှိတဲ့သူ ကိုသာ ဟောချင်ကြပါတယ်။ တရားပြပေးမယ်ဆိုလို့ရှိရင်လည်း ကိုယ် ကျင့်သီလရှိတဲ့သူကိုသာ တရားပြပေးချင်ကြပါတယ်။ ကိုယ်ကျင့်သီလ ရှိတဲ့သူအပေါ်မှာသာ ပညာရှိသူတော်ကောင်းများက အထူးတလည် ချီးမြှောက်ချင်ကြတာပါ။

ရတနာရှိရာ ရတနာလာ ဆိုသလိုပေါ့လေ။ အကောင်းဓာတ် ရှိတဲ့နေရာကို အကောင်းဓာတ်ရှိသူတွေသာ လာကြပါတယ်။ ကောင်း သတင်းရှိတဲ့၊ ကောင်းသတင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ထံမှောက်ကို ကောင်းသတင်းရှိတဲ့၊ ကောင်းသတင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များက ချဉ်းကပ်လာကြတာပါပဲ။

သီလမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို သီလရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတွေက လုံးဝလိုချင်စိတ်မရှိကြဘူး။ နှုနာသည် ရဲ့လက်ထဲကို ရောက်သွားတဲ့ စားဖွယ်ဘောဇဉ်လိုပဲ သဘောထား ကြတယ်။

နဂိုက ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အစားအစာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီး၊ ဘယ်လောက်အရသာရှိတဲ့ အစားအစာပဲဖြစ်ဖြစ် အရိအရွဲတွေ ပေကျံနေတဲ့ နူနာသည်ရဲ့လက်ထဲ ရောက်သွားပြီဆိုရင် ဘယ်သူမှ မစားချင်ကြတော့ဘူး။ ရွံစရာကောင်းသွားလို့။

နဂိုက ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ မုန့်ပဲဖြစ်ဖြစ် နူနာသည်ရဲ့လက်ထဲမှာ တင်လိုက်ပြီ၊ နူနာသည်ရဲ့လက်ထဲ ရောက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှ မစားချင်ကြတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူတော့ စားချင်သလဲဆိုရင် သူ့လို နူနာရှိတဲ့ လူအချင်းချင်းတော့ စားချင်ကြမှာပေါ့နော်။

အဲဒီလိုပါပဲ။ သီလမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သီလပျက်ခြင်းကို ရင်းနှီးပြီးတော့ရထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သီလရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သီလကို တန်ဖိုးထားတဲ့ ပညာရှိသူတော်ကောင်းများက လုံးဝ မလိုချင်ကြပါဘူး။ လုံးဝ မစားသုံးချင်ကြပါဘူး။ လုံးဝ အလှူမခံချင်ကြပါဘူး။ နူနာသည်ရဲ့လက်ထဲမှာရှိနေ၊ ရောက်နေတဲ့ စားဖွယ်ဘောဇဉ်လို့၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလို့ပဲ သဘောထားတော်မူကြပါတယ်။

သူ့လို သီလမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သူနဲ့အလားတူ ကိုယ်ကျင့်တရားဖောက်ပြန်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းကို မျက်စောင်းထိုးချင်ထိုးမှာပေါ့နော်။

သီလရှိတဲ့သူက သီလမရှိတဲ့သူရဲ့ ပစ္စည်းကို မမက်မောပါဘူး။ သီလမရှိသူ ကျွေးတဲ့ ကြက်သားဟင်းထက် သီလရှိတဲ့သူ ကျွေးတဲ့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းကိုပဲ မက်မောကြပါတယ်။ မက်မောတယ်ဆိုလို့

လည်း လောဘကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့နေရာနဲ့သူ။

ဒါကြောင့် သီလရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကောင်းသတင်းကျော်စော
တဲ့အတွက်ကြောင့် သူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ ချီးမြှောက်ခြင်းကိုလည်း ခံယူရ
ပါတယ်။

ခုနပြောခဲ့တဲ့ ဇာတ်တော်ထဲမှာပါတဲ့ လူချစ်လူခင်ပေါများခြင်း
ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားကလည်း ဒီ ကောင်းသတင်း ကျော်စောခြင်းဆိုတဲ့
အကျိုးတရား၊ ကောင်းသတင်း ကျော်စောခြင်းကြောင့် လူကောင်း
သူကောင်းတို့ ချီးမြှောက်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားထဲမှာ ပေါင်းထည့်လို့
ရပါတယ်။

သီလရဲရင့်ပွဲလယ်တင့်

ကိုယ်ကျင့်သီလပြည့်စုံခြင်းရဲ့ တတိယမြောက်အကျိုးတရားကတော့ ပရိသတ်လေးပါးထဲ ရဲရဲရင့်ရင့် ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ခြင်း၊ ပရိသတ်အလယ် တင့်တယ်ခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးတရားပါပဲ။

ကိုယ်ကျင့်သီလပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်ပရိသတ်ထဲ သွားသွား ရဲရဲရင့်ရင့် သွားရဲပါတယ်။ မင်းပွဲစိုးပွဲဝင်ရင်လည်း ရဲရဲရင့်ရင့်ပါပဲ။ ပညာရှိပွဲ ပညာရှင်ပွဲဝင်ရင်လည်း ရဲရဲရင့်ရင့်ပါပဲ။ သူဌေးပွဲ သူကြွယ်ပွဲ ဝင်ရင်လည်း ရဲရဲရင့်ရင့်ပါပဲ။ သူတော်ကောင်းပွဲ သူတော်မြတ်ပွဲဝင်ရင်လည်း ရဲရဲရင့်ရင့်ပါပဲ။

ဘယ်ပရိသတ်ထဲဝင်ဝင်၊ မျက်နှာလေးငယ်ပြီး ဝင်ရတယ်ဆိုတာမရှိဘူး။ မျက်နှာကြီးကြီးနဲ့ ဝင်နိုင်တယ်။ မျက်နှာမကြည်မလင် မသာမယာနဲ့ ဝင်ရတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင်

သာသာယာယာနဲ့ ဝင်နိုင်တယ်။

ပစ္စည်းဥစ္စာချို့တဲ့ရင် ချို့တဲ့နေပါစေ။ အဝတ်အစားတွေ နွမ်းနေရင် နွမ်းနေပါစေ။ ကိုယ်ကျင့်သီလကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လူတောထဲသွားသွား မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင်၊ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ ရဲရဲတင်းတင်းနဲ့ သွားရပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကျင့်သီလ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝရှိနေလို့ပါပဲ။

ကိုယ်ကျင့်သီလပြည့်စုံခြင်းရဲ့ စတုတ္ထမြောက်အကျိုးတရားကတော့ မတွေ့မဝေသေရခြင်း ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားပါပဲ။

ကိုယ်ကျင့်သီလလုံခြုံနေတော့ နောင်တတစ်ဖန် ပူပန်စရာတွေ မရှိတော့ဘူး။ ဪ ငါ့မှာကိုယ်ကျင့်သီလ ပျက်စီးသွားလေခြင်း၊ မလုပ်သင့်တာလုပ်မိလေခြင်း စသည်အားဖြင့် နောင်တပူပန်ခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်းဆိုတာ မရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် စိတ်ကလေး ကြည်လင်ပြီးတော့နေတယ်။

ဒါ့ကြောင့် သေခါနီးမှာ ကိုယ့်သီလလေး ဆင်ခြင်လိုက်တာနဲ့ ဒါနကောင်းမှုတွေ ဘာဝနာကောင်းမှုတွေ အထူးမဆင်ခြင်မိတောင်မှ ကိုယ့်သီလလေးကို ပြန်ဆင်ခြင်လိုက်တာနဲ့ ကြည်လင်ရွှင်လန်းတဲ့ စိတ်ကလေးဖြစ်ပြီးတော့ ချမ်းချမ်းသာသာ အေးအေးမြမြ သေဆုံးရပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလပြည့်စုံခြင်းရဲ့ ငါးခုမြောက် အကျိုးတရားကတော့ ကောင်းရာသုဂတိ လားရောက်ရခြင်း ဆိုတဲ့ အကျိုးတရားပါပဲ။

သေတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်လေးနဲ့ သေရ

တယ်ဆိုတော့ ကောင်းရာသုဂတိ ရောက်တော့မှာပေါ့။

လူတစ်ယောက်သေဆုံးတဲ့အခါ ကြည်လင်တဲ့စိတ်နဲ့ သေလို့ရှိရင် ကောင်းရာသုဂတိဘဝကို ရောက်ပါတယ်။ ညစ်နွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ သေလို့ရှိရင် မကောင်းရာဒုဂတိဘဝကို ရောက်ပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မကြည်လင်တဲ့စိတ်၊ ညစ်နွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ သေဆုံးခြင်းမရှိပါဘူး။ ကြည်လင်အေးချမ်းတဲ့စိတ်၊ သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်သီလပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သေလွန်သွားတဲ့အခါမှာ မကောင်းရာဒုဂတိဘဝကို လုံးဝလားရောက်ခြင်း မရှိပါဘူး။ ကောင်းရာသုဂတိဘဝကိုသာ သေချာပေါက် လားရောက်ရပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလမရှိတဲ့သူတွေဟာ သတင်းဆိုးအပုပ်နဲ့ လှိုင်နေတဲ့အတွက် သူတို့ကို လူ့ငါးပိလို့ခေါ်ပါတယ်။ လူ့ငါးပိတွေဟာ သုဂတိကို မရောက်နိုင်ပါဘူး။ လူ့ငါးပိနဲ့ သုဂတိ၊ ကာရန်တူပေမယ့် တခြားစီပါနော်။ တွဲစပ်ပေးလို့ မရပါဘူး။ လူ့ငါးပိရဲ့လားရာဟာ ဒုဂတိပါ။ (ဒုဂတိ= ဒုဂတိ)

သီလရဲ့အကျိုးတရား အကျဉ်းချုပ် ဘယ်နှပါးလဲ။ ငါးပါး။

- (၁) စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံခြင်း။
- (၂) ကောင်းသတင်းကျော်စောခြင်း။
- (၃) ပရိသတ်လေးပါးထဲ ရဲရဲရင့်ရင့် ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ခြင်း။

(၄) မတွေမဝေသေရခြင်း။

(၅) သေလွန်ပြီးနောက် ကောင်းရာသုဂတိဘဝ လားရောက်
ရခြင်း။ အကျိုးတရားငါးပါး။

သီလရဲ့အကျိုးတရားကတော့ အသင်္ချေအနန္တပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
တူရာတူကြောင်း ပေါင်းစုလိုက်ရင်တော့ ဒီငါးမျိုးထဲမှာ အားလုံးအကျုံး
ဝင်သွားပါတယ်။ အခုပြောပြခဲ့တဲ့ အကျိုးတရားငါးမျိုးကတော့ ကိုယ်
ကျင့်သီလရဲ့ လောကီအကျိုးတရားများသာ ဖြစ်ပါတယ်။

သီလရှိကလိုတရ

ကိုယ်ကျင့်သီလရဲ့ လောကုတ္တရာအကျိုးတရားကို ကြည့်မယ် ဆိုရင်လည်း အင်မတန် အားရကျေနပ်စရာ ကောင်းပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ ဝိပဋ္ဌိသာရလို့ခေါ်တဲ့ နောင်တတစ်ဖန်ပူပန်ခြင်းသဘော၊ စိတ်နှလုံးမသာမယာဖြစ်ခြင်းသဘော မရှိတော့ပါဘူး။ အဝိပဋ္ဌိသာရလို့ ခေါ်တဲ့ စိတ်ကြည်လင်ခြင်းသဘော၊ စိတ်ရွှင်လန်းခြင်းသဘောပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ကြည်လင်ရွှင်လန်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ ဝမ်းမြောက်ခြင်းဆိုတဲ့ ပါမောဇ္ဇ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝမ်းမြောက်ခြင်းဆိုတဲ့ ပါမောဇ္ဇ ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ နှစ်သက်ခြင်းဆိုတဲ့ ပီတိဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်သက်ခြင်းဆိုတဲ့ ပီတိဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ငြိမ်းအေးခြင်းဆိုတဲ့ ပဿဒ္ဓိဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးငြိမ်းအေးခြင်းဆိုတဲ့ ပဿဒ္ဓိဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့ သုခဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာခြင်းဆိုတဲ့ သုခဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ စိတ်တည်ငြိမ်မှုဆိုတဲ့ သမာဓိ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်တည်ငြိမ်မှုဆိုတဲ့ သမာဓိဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ ရုပ်တရားနာမ်တရားတွေရဲ့ သဘာဝကို အရှိအရှိအတိုင်း အမှန်အမှန် အတိုင်း သိမြင်ခြင်းဆိုတဲ့ ယထာဘူတဉာဏဒဿနဖြစ်ပါတယ်။

အရှိတရား အမှန်တရားကို သိမြင်ခြင်းဆိုတဲ့ ယထာဘူတ ဉာဏဒဿနဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့သန္တာန်မှာ ငြီးငွေ့ခြင်းဆိုတဲ့ နိဗ္ဗိဒါ ဖြစ် ပါတယ်။

ငြီးငွေ့ခြင်းဆိုတဲ့ နိဗ္ဗိဒါဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့သန္တာန်မှာ တပ်မက်မှု ကင်းခြင်းဆိုတဲ့ ဝိရာဂ ဖြစ်ပါတယ်။ (မဂ်လေးပါးပါပဲ။)

တပ်မက်မှုကင်းခြင်းဆိုတဲ့ ဝိရာဂဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်မှာ လွတ်မြောက်ခြင်းဆိုတဲ့ ဝိမုတ္တိနဲ့ လွတ်မြောက်ခြင်းကို သိမြင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန ဖြစ်ပါတယ်။ (ဖိုလ်လေးပါးနဲ့ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ် တွေပါပဲ။)

ဒီတော့ သီလရဲ့အကျိုးတွေကို အဆက်ဆက်ပြထားတာ အ လယ်က အချက်အလက်တွေကို ကျော်ပြီးကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် သီလ နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက် မှောက်ပြုနိုင်တယ်လို့ ဒီလို အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။ ဒါ သီလရဲ့ လော ကုတ္တရာ အကျိုးတရားပါပဲ။

ဒီတော့ သီလဟာ နိဗ္ဗာန်အထိရောက်စေနိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာ ပါပဲ။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ သီလနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရဟန္တာအထိ ဖြစ်စေနိုင်တယ်လို့ ဒီလိုဆိုလိုတာပါ။

ရဟန္တာအထိဖြစ်စေနိုင်တယ်ဆိုမှတော့ လောကမှာအကောင်း ဆုံးသောအရာဟာ သီလလို့ မဆိုထိုက်ပေဘူးလား။ ဆိုထိုက်ပါတယ်။ သီလရှိမှ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မှတ် ထားကြရမယ်။

တချို့က နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့အတွက် သီလမလိုပါဘူး။ သီလနဲ့ နိဗ္ဗာန်မပိုစမ်းပါနဲ့။ ဒီလိုပြောတတ်ကြတယ်။ ဒါကတော့ အချိန်ရမှဆက် ပြောပါမယ်။

သီလမရှိဘဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်မရောက်နိုင်ဘူးဆိုတာကို ခုနပြောခဲ့တဲ့ သီလအကျိုး အချက်အလက် အဆက်ဆက်အနေနဲ့၊ သီလအကျိုး အဆင့်ဆင့်အနေနဲ့ နောက်ဆုံး ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿနအထိ ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတဲ့ ဘုရားဟောပါဠိတော်ကို အာရုံပြုပြီးတော့ ယုံကြည်ထားရမယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ပတ်သက်လို့ လောကီအကျိုးငါးခုကိုလည်း ပြောပြီးသွားပြီ။ လောကုတ္တရာအကျိုးအနေနဲ့လည်း ရဟန္တာဖြစ်လို့ နိဗ္ဗာန် ရောက်တဲ့အထိ ပြောပြီးသွားပြီ။

အဲဒါတွေ မှတ်ရတာများနေသေးတယ်ဆိုရင် သီလရဲ့အကျိုး တရားကို မြတ်စွာဘုရား တစ်ခွန်းတည်း ဟောထားတာလေးရှိတယ်။ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ တရားနာပရိသတ်များအားလုံး ကျက်ထား ဖို့တောင် ကောင်းတယ်။ တချို့လည်း ရပြီးသားဖြစ်မှာပါ။

ကြားဖူးကြတယ်မဟုတ်လား။ ဘာတဲ့လဲ။

ဣဇ္ဈတိ ဘိက္ခဝေ သီလဝတော စေတောပဏိမိ ဝိသုဒ္ဓတ္တာ။

“ သီလရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ စိတ်တောင့်တမှု မှန်သမျှ ပြီးစီးပြည့်စုံရပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စိတ်စင်ကြယ်သန့်ရှင်းနေလို့ပါပဲ။ ”

ဘာများလိုသေးတုံး၊ မလိုတော့ဘူးနော်။ သီလရှိရင် စိတ်ရဲ့ တောင့်တမှုတွေမှန်သမျှ အားလုံး ပြည့်စုံတယ်ဆိုမှတော့ ဘာမှမလိုတော့ဘူးပေါ့။ မလိုတော့ဘူးဆိုရင် တရားပွဲပြီးရုံပေါ့နော်။

ဘာဖြစ်လို့ အရှင်ဘုရားက ဒီနေ့ သီလအကြောင်း ဒီလောက်တောင် ဟောနေရတာလဲဆိုတော့

ဒီနေ့ ဘာအခါတော်နေ့လဲ။

....

ဥပမာဆိုပါတော့၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ဆိုရင် ဘာအခါတော်နေ့လဲ။

ဥပုသ်နေ့ပါဘုရား။

ဪ ...ဒကာကြီးနှယ်၊ ဥပုသ်နေ့ကတော့ လူတိုင်းသိတာပေါ့။ အခါတော်နေ့ကို ပြောတာလေ။

ဝါဆိုလပြည့်နေ့ဆိုရင် ဘာအခါတော်နေ့လဲ။ ဓမ္မစကြာအခါတော်နေ့။ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ဆိုရင် မေတ္တာအခါတော်နေ့။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ဆိုရင် အဘိဓမ္မာအခါတော်နေ့။ အဲဒီတော့ ကြားထဲက ကျန်နေတဲ့ တော်သလင်းလပြည့်နေ့ ဘာအခါတော်နေ့လဲ။ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်တော့ဘူးနော်။

“ အမိန့်ရှိပါဘုရား။ ”

မိန့်နေတာပဲလေ ဒကာကြီးရဲ့။ မိန့်နေတာကို အမိန့်ရှိပါဆို တော့ ဘာမိန့်ရမှန်းမသိတော့ဘူးနော်။ အဲဒီတော့ တရားနာပရိသတ် များအားလုံး ပန်းပေးပြီပေါ့။ စဉ်းစားပါဦး။ နည်းနည်းလေးနော်။

သူ့နေ့နဲ့သူ လိုက်ဖက်တဲ့ တရားလေး ဟောနေတာဆိုတော့ ဉာဏ်ပါးတဲ့သူဆိုရင် ရမ်းပြီးတော့ ပြောလိုက်မှာပဲ။ သီလအခါတော်နေ့ ဆိုပြီးတော့နော်။

တော်သလင်းလပြည့်နေ့ဟာ ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့။ တချို့ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်တွေ သီလပေးပြီးရင် ဆိုလေ့ရှိပါတယ်။

တိသရဏေန သဟ ဂရုဓမ္မနိစ္စသီလံ သာဓုကံ ကတွာ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ တဲ့။ ကဲ ဘာတုံး ဂရုဓမ္မ ။

....

ဒီဘုန်းကြီး သီလအကြောင်းဟောပြောတာ မလွန်ပါဘူးနော်။ တို့က ဝိပဿနာတရားပဲ အဆင့်မြင့်မြင့်နာချင်တာ၊ ဒီဘုန်းကြီးက ဘယ်နှယ့် တို့သိပြီးသားသီလအကြောင်းဟောနေတာလဲလို့ ဦးဇင်းတို့က အဲဒီလိုများပြောမလားလို့ နည်းနည်းလေး ခပ်ကြောက်ကြောက် ဖြစ်နေတာ။ ခုတော့ မေးကြည့်တာမရတဲ့အတွက် မကြောက်တော့ပါဘူးနော်။

တရားနာပရိသတ်များ မသိသေးတဲ့တရားကို သိအောင် ဟောရတဲ့အတွက် ဦးဇင်းတို့ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။

ဂရုဓမ္မဆိုတာ ငါးပါးသီလကို ပြောတာလေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်

တွေရဲ့ အခြေခံပဓာနအကျဆုံးကျင့်စဉ်ဖြစ်တဲ့ ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မ
လို့ ခေါ်ပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်များ “ ဝိပဿနာ၊ ဝိပဿနာ ” နဲ့ ဝိပဿ
နာဆိုတဲ့ စကားလုံး တွင်တွင်ကြီးသုံးပြီး လူကြားသူကြားထဲ အာပေါင်
အာရင်းသန်သန်နဲ့ ဆရာကြီးလုပ်နိုင်ရုံနဲ့ ကျေနပ်မနေကြနဲ့နော်။

အခြေခံအကျဆုံးနဲ့ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ငါးပါးသီလအ
ကြောင်းလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိအောင် လုပ်ထားကြဦး။ ငါးပါးသီလအ
ကြောင်းတော့ ထောင့်စေ့အောင် သိထားမှဖြစ်မယ်။

ငါးပါးသီလကို အလေးအနက်ထားဘဲ ပစ်ပယ်ပြီး ဝိပဿ
နာစကားနဲ့သာ လူ့တွင်ကျယ်လုပ်နေရင် အောက်ပိုင်းကိုယ်တုံးလုံးနဲ့
အပေါ်က တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ထားသလို ဖြစ်နေမယ်။ လုံးဝကြည့်လို့ မ
ကောင်းဘူးနော်။

တိုက်ပုံတောင်မှ တိုက်ပုံကောင်းကောင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။
တိုက်ပုံအစုတ်၊ တိုက်ပုံအပြဲ ဖြစ်မှာပါ။

ခေါင်းပေါ်ကဆံပင်လိုအလေးအနက်ထားရမယ် ခါးပေါ်ကလုံချည်လိုကိုယ်နဲ့မကွာမြဲရမယ်

ဂရုဓမ္မလို့ ဘာကြောင့်ခေါ်သလဲဆိုတော့ အထူးအလေးအမြတ်ထားပြီး ကျင့်ရမယ့်တရားမို့လို့၊ မိမိတို့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ဆံပင်လို အထူးအလေးအမြတ်ထားပြီး ကျင့်ရမယ့်တရားမို့လို့ ဂရုဓမ္မလို့ခေါ်တာပါ။

မွေးလာကတည်းက မိမိတို့ခေါင်းမှာပေါက်လာတဲ့ ဆံပင်၊ သေတဲ့အချိန်ထိဆိုတာ အသာထားလိုက်ဦးပေါ့လေ။ ခုထိတရားနာပရိသတ်များခေါင်းပေါ်က ချရဲ့လား၊ မချပါဘူးနော်။

ဆံပင်ရှည်တဲ့အခါ ဖြတ်ပစ်တာပဲ ရှိမယ်။ ဆံပင်တွေ တစ်ချောင်းမကျန် အကုန်လုံး နုတ်ပစ်လိုက်တဲ့သူရယ်လို့ ရှိပါသလား။ မရှိပါဘူး။ ဦးဇင်း အခုခေါင်းရိတ်ထားတာ ပြောင်နေတာပဲနော်။ ဒါပေမဲ့ ဆံပင်မရှိဘူးလား၊ ရှိပါတယ်။ ကတုံးမို့ ဆံပင်မရှိဘူးမထင်နဲ့နော်။ ဆံပင်က ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှိတဲ့ဆံပင်က တိုလွန်းနေလို့ ကတုံးလို့

ခေါ်ရတာ။

တရားနာပရိသတ်များ၊ လောကမှာ ကတုံးဆိုတာရှိလား။ မြင်ဖူးလား။ ကတုံး၊ ကတုံးရယ်လို့ မရှိဘူးနော်။ ကတုံးလူမျိုး၊ ကတုံးသက်သက် ဆိုတာမရှိဘူး။ ရိတ်လို့ပြောင်နေတာကိုပဲ ကတုံးလို့ခေါ်တာ မဟုတ်လား။

ကတုံး ဆိုတာ ဘာတုံး။ ရိတ်လို့ပြောင်တာကို ကတုံးလို့ခေါ်တာပါနော်။ ဆံပင်ကိုပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားတာကိုပဲ ကတုံးလို့ခေါ်တာပါ။ ဆံပင်မရှိတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဆံပင်ကတော့ ရှိတာပေါ့နော်။ တိုပြီးနေလို့။

အဲဒီတော့ မွေးလာကတည်းက မိမိခေါင်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ဆံပင်ကို သေတဲ့အထိ မချဘဲနဲ့ ဦးထိပ်မှာရွက်ထားသလို၊ ဦးထိပ်မှာ အမြဲတမ်း တင်ထားသလိုပဲ ငါးပါးသီလဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုလည်းပဲ မိမိရဲ့ ကိုယ်ပေါ်၊ နှုတ်ပေါ်၊ ဦးထိပ်ပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ရွက်ထား၊ တင်ထား၊ ကပ်ဆောင်ထားရမယ်။

ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်လို့ပဲ အလေးအမြတ်ထားပြီးတော့ ကျင့်သုံးရမှာမို့လို့ ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မလို့ ခေါ်ပါတယ်။

နောက်တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ငါးပါးသီလကို နိစ္စသီလ လို့ခေါ်တယ်။ နိစ္စဆိုတာဘာတုံး။ မြဲတာနော်။ အဲဒီတော့ နိစ္စသီလဆိုတာ အမြဲတမ်း ကျင့်ရမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရား။ ငါးပါးသီလဆိုတာ လူတိုင်း လူတိုင်း အမြဲတမ်းကျင့်ရမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရား ဖြစ်ပါတယ်။

ခါးဝတ်ပုဆိုးလို၊ ခါးဝတ်လုံချည်လို မြဲရမယ့် တရားမို့လို့

ငါးပါးသီလကို နိစ္စသီလလို့ ခေါ်ပါတယ်။

မိမိတို့ခါးမှာဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်ဟာ ရှက်တတ်ကြောက်တတ် တဲ့ အရွယ်ကစပြီးတော့ သေဆုံးတဲ့ အချိန်အထိ ချွတ်တယ်လို့မရှိပါ ဘူး။ အမြဲဝတ်ထားရပါတယ်။

လူရှေ့မှာလည်း ခါးဝတ်ကို ဝတ်ထားရတာပါပဲ။ လူကွယ်ရာ မှာလည်း ခါးဝတ်ကို ဝတ်ထားရတာပါပဲ။ လူမမြင်လို့ဆိုပြီး ခါးဝတ်ကို ချွတ်ထားတဲ့လူရှိလား။ မရှိပါဘူး။ နောက်ဆုံး ညအိပ်တဲ့အချိန်မှာတောင် မှပဲ ခါးဝတ်ပုဆိုးကို ဝတ်ပြီး အိပ်ကြတာပါပဲ။

အဲဒီတော့ ရှေ့တွင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကွယ်ရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခါးဝတ် ပုဆိုး၊ ခါးဝတ်လုံချည်ကို ဘယ်တော့မှ မချွတ်သလိုပဲ ငါးပါးသီလဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုလည်းပဲ မိမိရဲ့အသက်ခန္ဓာ တည်မြဲနေသ၍ ဘယ် တော့မှ မချွတ်ဘဲနဲ့ မိမိရဲ့ရုပ်ခန္ဓာအစဉ်မှာ အမြဲကိန်းဝပ်နေအောင် ကြိုးစားသင့်လို့မို့လို့ သူ့ကို ဘာသီလလို့ခေါ်လဲ။ နိစ္စသီလလို့ ခေါ်ပါ တယ်။

သီလဆိုတာကတော့ သူ့ရဲ့တိုက်ရိုက်ထွက်တဲ့ အဓိပ္ပါယ်က တော့ အလေ့ပါပဲ။ အလေ့အထကို သီလလို့ခေါ်တာ။ ဘာအလေ့ အထလဲဆိုတော့ လူမျိုးတိုင်း လူမျိုးတိုင်း၊ ဘာသာဝင်တိုင်း ဘာသာ ဝင်တိုင်း သက်ရှိလူသားရယ်လို့ဖြစ်လာရင်၊ လူမှန်ရင် ကျင့်ရမယ့်တရား မို့လို့ သီလလို့ ခေါ်တာပါပဲ။

သီလဆိုတာ အလေ့၊ အဲဒီအလေ့ကို ခေါင်းပေါ်ကဆံပင်လို ရာသက်ပန် အလေးအမြတ်ထားသင့်လို့ ဂရုဓမ္မ၊ ခါးဝတ်လုံချည်လို

ထာဝရမြဲမြံသင့်လို့ နိစ္စ၊ အားလုံးပေါင်းလိုက်တော့ ဂရုဓမ္မနိစ္စသီလ။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မနိစ္စသီလ လို့ခေါ်ပါတယ်။ တော်သလင်းလပြည့်နေ့ကိုတော့ ဂရုဓမ္မနိစ္စသီလအခါတော်နေ့လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ဘဲ လိုရင်းတိုရှင်းနဲ့ ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့လို့ ခေါ်ပါတယ်။ တရားနာပရိသတ်များ မမေ့စေနဲ့နော်။

ကုရုဓမ္မအခါတော်နေ့ သို့မဟုတ် ကုရုဓမ္မအခါတော်နေ့

ကုရုဓမ္မအခါတော်နေ့ သို့မဟုတ် ငါးပါးသီလအခါတော်နေ့ မှာ ကျင်းပတဲ့တရားပွဲမှာ သီလအကြောင်းဟောတာ ဦးပဉ္စင်း လွန်သလား။ မလွန်ပါဘူးနော်။ မလွန်ဘူးဆိုတာ နောက်ပိုင်းမှာ ပိုပြီးတော့ ထင်ရှားလာလိမ့်မယ်။ ငါးပါးသီလလောက် အရေးကြီးတာ ငါးပါးသီလပဲ ရှိတော့တာ။

ကုရုဓမ္မအခါတော်နေ့ကို တစ်နည်းအားဖြင့် ကုရုဓမ္မအခါတော်နေ့လို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။

ကုရုဓမ္မဆိုတာက ကုရုဆိုတာ ကုရုတိုင်းသားတွေ၊ ဓမ္မဆိုတာ ကျင့်သုံးတဲ့တရား၊ ကုရုဓမ္မဆိုတော့ ကုရုတိုင်းသားတွေ ကျင့်သုံးတဲ့တရား။

ငါးပါးသီလကို ကုရုတိုင်းသားတွေ တလေးတစား ကျင့်သုံးတဲ့ တရားဖြစ်လို့ ကုရုဓမ္မလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကုရုတိုင်းသားတွေရဲ့ တရားဆိုပါတော့။

ဘယ်ကကုရတိုင်းလဲဆိုရင်တော့ ဇာတ်တော်ထဲမှာပါတဲ့ ဟိုး တစ်ချိန်တုန်းက ကုရတိုင်းပါပဲ။

အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင်တော့ ဦးပဉ္စင်းတို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် ကုရတိုင်းမှာ ထီးနန်းအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့စဉ်တုန်းက မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနဲ့အညီ အုပ်ချုပ်တဲ့အပြင် အထူးသဖြင့် ငါးပါးသီလကို အထူးစင်ကြယ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ကျင့်သုံးခဲ့ပါတယ်။

ကုရမင်းကြီးတစ်ဦးတည်းသာ ငါးပါးသီလကို အထူးကျင့်သုံးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကုရမင်းကြီးရဲ့ မယ်တော်ကြီးရယ်၊ မိဖုရားကြီးရယ်၊ ညီတော်အိမ်ရှေ့မင်းသားရယ်၊ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားရယ်၊ မြေတိုင်းအမတ်ရယ်၊ ရထားထိန်းရယ်၊ သူဌေးကြီးရယ်၊ တင်းချင်အမတ်ကြီးရယ်၊ တံခါးစောင့်ရယ်၊ ပြည့်တန်ဆာမရယ်၊ ကုရမင်းကြီးအပါအဝင် အားလုံးပေါင်း ဆယ့်တစ်ယောက်၊ ငါးပါးသီလကို အထူးစင်ကြယ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ကျင့်သုံးခဲ့ကြပါတယ်။

ဇာတ်တော်ပါအဖြစ်အပျက်ထဲမှာ ဒီဆယ့်တစ်ယောက်က ပိုပြီးထင်ရှားနေလို့သာ ဆယ့်တစ်ယောက်လို့ ပြောရတာပါ။ တကယ်တော့ ကုရတိုင်းသူ၊ ကုရတိုင်းသားတွေအားလုံး ငါးပါးသီလကို အထူးစင်ကြယ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ကျင့်သုံးခဲ့ကြပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းသလို နောက်လိုက်တွေလည်း ကောင်းခဲ့ကြပါတယ်။

ကုရတိုင်းသူ တိုင်းသားတွေ လိုက်နာကျင့်သုံးကြတဲ့ တရားမို့လို့လည်း ငါးပါးသီလကို ကုရဓမ္မလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျင့်သုံးကြပုံကို

ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ ကျင့်သုံးကြတာမဟုတ်ဘဲ လေးလေးနက်နက် အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ကျင့်သုံးကြတာမို့ ဂရုဓမ္မလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ ဂရုဆိုတာ အလေးအနက်ထားတာ၊ အထွတ်အမြတ်ထားတာပါ။ ကုရုတိုင်းသားတွေ ငါးပါးသီလကို ဘယ်လောက်တောင် အလေးအနက်ထားတယ်၊ ဘယ်လောက်တောင် အထွတ်အမြတ်ထားတယ်ဆိုတာ နောက်ပိုင်းမှာ သိရပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခါတော့ ကုရုတိုင်းရဲ့ အိမ်နီးချင်းတိုင်းပြည်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ကာလိင်္ဂတိုင်းမှာ အကြီးအကျယ် မိုးခေါင်ပါတယ်။ မိုးခေါင်တဲ့အတွက် အစာရေစာ ပြတ်လပ်ပြီး တိုင်းသူပြည်သားတွေ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးကုန်ကြပါတယ်။ အစာအာဟာရ ချို့တဲ့တဲ့အတွက် ရောဂါမျိုးစုံရဲ့ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကိုလည်း ခံစားကြရပါတယ်။

မိုးခေါင်ဘေး၊ ငတ်မွတ်ဘေးနဲ့ ရောဂါဘေး၊ ဘေးသုံးမျိုးသင့်တဲ့အတွက် လူတွေဟာ ကလေးသူငယ်တွေကို လက်မှာကိုင်ဆွဲပြီး ရေခြားမြေခြား တိုင်းတစ်ပါးကို ဒုက္ခသည်တွေအဖြစ်နဲ့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကုန်ကြပါတယ်။

ဗဟုသုတရှိတဲ့ အမတ်ကြီးတွေရဲ့ အကြံပေးချက်အရ ကာလိင်္ဂမင်းဟာ မိုးရွာအောင်ဆိုပြီးတော့ အလှူလည်းပေး၊ သီလလည်းဆောက်တည်၊ ဥပုသ်လည်းယူပြီးတော့ ကျက်သရေတိုက်ခန်းထဲမှာ နေဇာမြက် (မြေဇာမြက်)ကို ခင်းအိပ်ပြီးတော့ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်လုပ် ယတြာချေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးက မရွာပါဘူး။

တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်ဆိုင်မှုရှိတဲ့အခါ ဟုတ်သလိုလို ထင်ရပေ

မယ့် တကယ့်အရေး တကယ့်ဘေးကျတော့ ဓာတ်ရှိက်ဓာတ်ဆင်တွေ၊
ယတြာတွေက ဘာမှအားမကိုးရပါဘူး။ ဘာမှ အစွမ်းမထက်ပါဘူး။

အဆောင်လက်ဖွဲ့ကို အထင်ကြီးတဲ့အမတ်ကြီးတွေကလည်း
ကုရတိုင်းမှာ မိုးကောင်းတာဟာ ကုရမင်းရဲ့ မင်္ဂလာဆင်တော်ကြောင့်
ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ကုရမင်းရဲ့ မင်္ဂလာဆင်တော်ကို အဆောင်အဖြစ် အယူ
ခံပြီး ဆောင်ထားဖို့ အကြံပေးကြပြန်ပါတယ်။

ကုရမင်းက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လှူလိုက်လို့ မင်္ဂလာဆင်တော်
ကို ဆောင်ထားပေမယ့်လည်း မိုးက လုံးဝမရွာသွန်းခဲ့ပါဘူး။ အဆောင်
လက်ဖွဲ့ကြောင့် ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး ဖြစ်တယ်လို့ အယူလွဲမှားနေသူ
တွေ သင်ခန်းစာ ယူသင့်လှပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာမှ အားကိုး
လို့ မရတဲ့ မင်္ဂလာဆင်အဆောင်လက်ဖွဲ့ကို ကုရမင်းကြီးထံ ပြန်ပေးလိုက်
ပါတယ်။

အယူမှန်ကန်တဲ့ ပညာရှိသူတော်ကောင်း အမတ်ကြီးတွေက
ကုရတိုင်းမှာ မိုးကောင်းတာဟာ ကုရမင်းကြီးနဲ့တကွ ကုရတိုင်းသားတွေ
ကုရဓမ္မကို အထူးစင်ကြယ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ကျင့်သုံးကြ
လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကုရတိုင်းသားတွေ ကျင့်သုံးတဲ့ ကုရဓမ္မကို ရွှေပြားနဲ့
ရေးကူးဆောင်ယူလာပြီး ကာလိင်္ဂတိုင်းသားတွေ လိုက်နာကျင့်သုံးကြ
မယ်ဆိုရင် ကာလိင်္ဂတိုင်းလဲ မိုးခေါင်တဲ့ဘေးက လွတ်မြောက်ပါလိမ့်
မယ်လို့ အကြံပေးကြပါတယ်။

အယူအမြင်မှန်ကန်တဲ့ ပညာရှိသူတော်ကောင်း အမတ်ကြီး
တွေရဲ့ အကြံပေးချက်အတိုင်း ကုရတိုင်းကနေ ရွှေပြားနဲ့ ရေးကူးဆောင်

ယူလာတဲ့ ကုရုဓမ္မကို ကာလိင်္ဂမင်းကြီးနဲ့ ကာလိင်္ဂတိုင်းသားတွေ အထူး စင်ကြယ်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကျင့်သုံးလိုက်ကြတော့မှပဲ ကာလိင်္ဂတိုင်းအနဲ့ မိုးကောင်းကောင်းရွာသွန်းပါတော့တယ်။ မိုးခေါင်သေး၊ ငတ်မွတ်သေးနဲ့ ရောဂါသေး၊ သေးကြီးသုံးပါးလုံးဝငြိမ်းပျောက်ပြီး တိုင်းနိုင်ငံဟာ အစာရေစာမှအစ အစစအရာရာ စည်ပင်ဝပြောလို့ အေးချမ်းသာယာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပါတော့တယ်။

ကုရုတိုင်းသားတွေ ကျင့်သုံးတဲ့တရား(ကုရုဓမ္မ)ဆိုတာ ငါးပါးသီလပါပဲ။ အဲဒီကုရုဓမ္မရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ ကုရုဓမ္မရဲ့တန်ခိုး၊ ကုရုဓမ္မရဲ့အစွမ်းသတ္တိဟာ အခုလိုမိုးတွင်းကာလမှာ(မိုးခေါင်တဲ့ ကာလိင်္ဂတိုင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး) သိသိသာသာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် မိုးတွင်းကာလရဲ့ လပြည့်နေ့တစ်ခုဖြစ်တဲ့ တော်သလင်းလပြည့်နေ့ကို ကုရုဓမ္မအခါတော်နေ့လို့ ဂုဏ်ပြုသတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကုရုဓမ္မကို ကုရုတိုင်းသားတွေ ကျင့်သုံးပုံက အလေးအနက်ရှိလွန်း၊ အထွတ်အမြတ်ထားလွန်း၊ ဂရုစိုက်လွန်းလှတာမို့ ဂရုဓမ္မအခါတော်နေ့လို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။

ရေထဲကျတဲ့မြား၊ ငါးလေးတွေထိသွားလား

ကုရုမင်းကြီး ငါးပါးသီလကို အလေးအနက် အထွတ်အမြတ် ထားပြီး ဂရုတစိုက်ကျင့်သုံးပုံကလည်း ကြည်ညိုလေးစားစရာ၊ အတုယူ အားကျစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

အဲဒီခေတ်က တိုင်းပြည်တွေမှာ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် တန်ဆောင် မုန်းလရောက်တိုင်း နက္ခတ်ပွဲသဘင်တွေ အကြီးအကျယ်ကျင်းပကြ ပါတယ်။ အဲဒီနက္ခတ်ပွဲသဘင်တွေမှာ ရှင်ဘုရင်တွေက နတ်သားအသွင် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ပန်းမျိုးစုံတန်ဆာဆင်ထားတဲ့ မြားအထူးအဆန်း တွေနဲ့ အရပ်လေးမျက်နှာကို ပစ်လွှတ်ကြပါတယ်။ မြားပစ်တမ်းကစား ကြတယ်ဆိုပါတော့။

တစ်ခုသောနှစ်ရဲ့ တစ်ခုသောနက္ခတ်ပွဲမှာ ကုရုမင်းကြီးလည်း မြားပစ်တမ်းကစားပါတယ်။ အရပ်မျက်နှာသုံးခုကို ပစ်လိုက်တဲ့မြားသုံး စင်းရဲ့ ကျသွားတဲ့နေရာတွေကို မြင်တွေ့ရပေမယ့် အရပ်မျက်နှာတစ်ခု

ကိုပစ်လိုက်တဲ့ မြားတစ်စင်းရဲ့ ကျသွားတဲ့နေရာကိုတော့ မမြင်တွေ့ရပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီမြားတစ်စင်းက ရေနက်တစ်ခုထဲကျသွားလို့ပါပဲ။

“အိုဒုက္ခပါပဲ၊ မြားတစ်စင်း ရေထဲ ကျသွားပြီ၊ အဲဒီမြား ငါးကလေးတွေရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကျသွားရင်တော့ ငါးကလေးတွေ သေကုန်တော့မှာပဲ၊ ငါပစ်လိုက်တဲ့မြားကြောင့် ငါးကလေးတွေ သေသွားရင် ငါတော့ ပါဏာတိပါတကံ ထိုက်ပြီထင်ပါရဲ့”။

ကုရုမင်းကြီးဟာ သူပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့မြား မတော်တဆ ရေထဲကျသွားတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့ငါးပါးသီလအပေါ် စိတ်မသန့်ဘဲ သံသယဖြစ်နေပါတယ်။

တကယ်တော့ သေစေလိုတဲ့ စိတ်စေတနာမပါတဲ့အတွက် ငါးကလေးတွေ သေခဲ့ရင်တောင်မှ ပါဏာတိပါတကံ မထိုက်ပါဘူး။ ပြောပြစရာအပြစ်ဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိတဲ့ ကုရုမင်းကြီးရဲ့ ငါးပါးသီလကိုမှ ဂရုဓမ္မလို့ မပြောရင် ဘယ်သူ့ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မလို့ ပြောဦးမှာလဲ။

ကုရုမင်းကြီးရဲ့မယ်တော် ငါးပါးသီလကို အလေးအနက် အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဂရုတစိုက် ကျင့်သုံးပုံကလည်း ကြည်ညိုလေးစားစရာ၊ အတုယူအားကျစရာကောင်းလှပါတယ်။

တစ်ခါတော့ ကုရုမင်းဟာ တိုင်းတစ်ပါးက လာရောက်ဆက်သတဲ့ အဖိုးတစ်သိန်းတန် စန္ဒကူးနဲ့သာနှစ်တစ်ခုနဲ့ အဖိုးတစ်ထောင်တန် ရွှေပန်းခိုင်တစ်ခုကို မယ်တော်ကို အမြတ်တနိုး လှူဒါန်းပူဇော်

ပါတယ်။ မယ်တော်ကလည်း သူမသုံးဘဲ ချွေးမနှစ်ယောက်ကို ခွဲဝေပေး
ပါတယ်။ သားကြီးကုရမင်းရဲ့ မိဖုရားကြီး (ချွေးမအကြီး)ကိုတော့ ဘုရင်
ကတော်ယံဘုန်းကြီးတယ်ဆိုပြီး တစ်ထောင်တန်ရွှေပန်းခိုင်ပေးပါတယ်။
သားငယ်အိမ်ရှေ့မင်းသားရဲ့ မိဖုရား (ချွေးမအငယ်)ကိုတော့ အိမ်ရှေ့
မင်းကတော်ဆိုတော့ ဘုန်းနည်းတယ်ဆိုပြီး တစ်သိန်းတန်စန္ဒကူးနဲ့
သာနှစ် ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပေးပြီးမှ မယ်တော်က ပြန်စဉ်းစားပါတယ်။

“အော်...တကယ်တော့ သူတို့ ဘုန်းကြီးတာ၊ မကြီးတာက
ငါ့အတွက် အဓိကမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဂုဏဂုဋ္ဌိ၊ ဝယဂုဋ္ဌိ ဆိုတဲ့အတိုင်း
ဂုဏ်ကြီးသူ၊ အရွယ်ကြီးသူကို ပိုရိုသေ၊ ပိုလေးစား၊ ပိုဦးစားပေးရမှာပေါ့။

“အခုတော့ ဂုဏ်ကြီးသူ၊ အရွယ်ကြီးသူကို တန်ဖိုးနည်းတဲ့
ပစ္စည်းပေးလိုက်မိပြီ၊ ဂုဏ်ငယ်သူ၊ အရွယ်ငယ်သူကို တန်ဖိုးကြီးတဲ့
ပစ္စည်းပေးလိုက်မိပြီ။ ဟိုပေးသင့်တာ ဒီပေး၊ ဒီပေးသင့်တာ ဟိုပေး
လိုက်မိတဲ့အတွက် ငါတော့ အဒိန္နာဒါနကံ ထိုက်ပြီထင်ပါရဲ့”။

မင်းကြီးမယ်တော်ဟာ သူခွဲဝေပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်း၊ အကြီး
အသေးပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့ ငါးပါးသီလ
အပေါ် စိတ်မသန့်ဘဲ သံသယဖြစ်နေပါတယ်။

တကယ်တော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ပေးတာပဲ၊ ကိုယ်ဆန္ဒရှိသလို
ပေးပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ဘယ်လိုပေးပေး အပြစ်မဖြစ်ပါဘူး။ ပြောပြစရာ
အပြစ်ဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိတဲ့ မင်းကြီးမယ်တော်ရဲ့
ငါးပါးသီလကိုမှ ဂရုဓမ္မလို့ မပြောရင် ဘယ်သူ့ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မ
လို့ပြောဦးမှာလဲ။

သူနဲ့သာဆိုရင်

ကုရုမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားကြီး ငါးပါးသီလကို အလေးအနက် အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဂရုတစိုက်ကျင့်သုံးပုံကလည်း ကြည်ညိုလေးစားစရာ၊ အတုယူအားကျစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကုရုမင်းကြီးနဲ့ အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့ ဆင်စီးပြီး တိုင်းခန်းလှည့်လည်ကြပါတယ်။ ဆင်တစ်စီးထဲမှာ မင်းကြီးက ရှေ့က ထိုင်၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားက နောက်ကထိုင်ပြီး မြို့ကို လက်ျာရစ်လှည့်လည် ကြည့်ရှုကြပါတယ်။

မိဖုရားကြီးကလည်း ခြင်္သေ့ခံတဲ့ လေသာပြတင်းနားကနေ ရပ်ပြီး မောင်တော်မင်းမြတ် တိုင်းခန်းလှည့်လည်တာကို ရှုစားငေးမောနေပါတယ်။

အဲဒီနေ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိဖုရားကြီးရဲ့ မျက်စိထဲ အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ ခါတိုင်းထက် ပိုချော၊ ပိုလှ၊ ပိုကျက်သရေရှိ

နေပါတယ်။ ဝတ်စားတန်ဆာတွေကလည်း ခါတိုင်းနေ့တွေကထက် ပိုပြီးတောက်ပြောင်နေတာကိုး။ အထူးနေ့ဆိုတော့ အထူးဝတ်စား ဆင်ယင်ထားတာပေါ့။

ဆင်ပေါ်မှာ ရှင်ဘုရင်နဲ့အတူတွဲထိုင်နေတဲ့ အိမ်ရှေ့မင်းသား ရဲ့ အထူးချောမောခန့်ညားမှုကို မြင်တွေ့ရတဲ့အခါ မိဖုရားကြီး စိတ်ထဲ မရိုးမရွဲဖြစ်လာပါတယ်။

“ သူ့ကိုသာ ငါ တရင်းတနှီး တချစ်တကျွမ်း ပေါင်းထားရင် သူ့အစ်ကို နတ်ရွာစံလို့ သူ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်တဲ့အခါ ငါ့ကို မိဖုရားဆက်မြှောက်မှာ သေချာတယ်၊ သူနဲ့သာဆိုရင်.... ” လို့ မိဖုရားကြီးစိတ်ကူးယဉ်နေပါတယ်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားအပေါ် ခေတ္တခဏ ကြွေသွားပြီးမှ မိဖုရားကြီး ပြန်သတိဝင်လာပါတယ်။

“ ဘုရားရေး....၊ ငါဘာတွေတွေ့နေမိတာလဲ၊ ငါ့မှာ လင်ယောက်ျားငုတ်တုတ်ရှိရက်သားနဲ့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် သာယာနှစ်သက်တပ်မက်တဲ့စိတ် ဖြစ်သွားရတယ်လို့၊ ကိုယ့်ကာမပိုင်မဟုတ်သူကို တဏှာစိတ်နဲ့ကြည့်မိတဲ့အတွက် ငါတော့ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက် ထိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။ ”

မိဖုရားကြီးဟာ အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ရွှေလက်တွဲလိုတဲ့စိတ်နဲ့ သာယာတပ်မက်စွာ ငေးမောကြည့်ရှုမိတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့ ငါးပါးသီလအပေါ် စိတ်မသန့်ဘဲ သံသယဖြစ်နေပါတယ်။

တကယ်တော့ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်မဟုတ်သူကို စိတ်ထဲ

ကသာ သာယာတပ်မက်မိသွားတာပဲ။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် လွန်ကျူး
ဖောက်ပြန်တာမှမဟုတ်တာ။ ဘာအပြစ်မှ မသင့်ပါဘူး။ ပြောပြစရာ
အပြစ်ဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိတဲ့ မိဖုရားကြီးရဲ့ ငါးပါးသီလကို
မှ ဂရုဓမ္မလို့ မပြောရင် ဘယ်သူ့ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မလို့ပြောဦးမှာလဲ။

ကုရမင်းကြီးရဲ့ ညီတော်အိမ်ရှေ့မင်းသား ငါးပါးသီလကို အ
လေးအနက် အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဂရုတစိုက်ကျင့်သုံးပုံကလည်း
ကြည်ညိုလေးစားစရာ၊ အတုယူအားကျစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ ညချမ်းအချိန်ရောက်တိုင်း မင်းကြီးထံ
ပါးကို နေ့စဉ်အစားဝင်ပါတယ်။ မင်းကြီးထံပါး ခစားဖို့သွားတိုင်း
ရထားနဲ့ပဲ သွားလေ့ရှိတာမို့ မင်းရင်ပြင်ကို ရထားဆိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
မင်းနန်းတော်မှာ ညအိပ်မယ်ဆိုရင် အိမ်ရှေ့မင်းသားက ကြီးနဲ့နှင်တံ
ကို ရထားဦးမှာ ထားခဲ့ပါတယ်။

ရထားဦးမှာ ကြီးနဲ့နှင်တံထားခဲ့တဲ့ အမှတ်အသားကိုကြည့်ပြီး
ရထားထိန်းအပါအဝင် နောက်လိုက်ဗိုလ်ပါ လူသူပရိသတ်က “တို့
အိမ်ရှေ့မင်းသား မင်းနန်းတော်မှာ ညအိပ်မှာပဲ” ဆိုပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်
သွားကြပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောကျမှ ရထားနဲ့တကွ
အားလုံးပြန်ရောက်လာကြပြီး အိမ်ရှေ့မင်းသား နန်းတော်က ပြန်ထွက်
အလာကို စောင့်မျှော်ကြပါတယ်။

တကယ်လို့ နန်းတော်မှာ ညမအိပ်ဘဲ ချက်ချင်းပြန်ထွက်မယ်
ဆိုရင်တော့ အိမ်ရှေ့မင်းသားက ကြီးနဲ့နှင်တံကို ရထားအတွင်းထဲမှာ
ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီအမှတ်အသားကိုကြည့်ပြီး နောက်ပါလူတွေက “တို့

အိမ်ရှေ့မင်းသား ခဏနေပြန်ထွက်လာလိမ့်မယ်” ဆိုပြီး နန်းတော်တံခါး ဝကနေ ရပ်တန့် စောင့်ဆိုင်းနေကြပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ခဏတစ်ဖြုတ်နေပြီးပြန်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကြီးနဲ့နှင်တံကို ရထားအတွင်းထဲမှာပဲထားခဲ့ပြီး မင်းနန်းတော်ကို အခစားဝင်ခဲ့ပါတယ်။ နန်းတော်ထဲရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဖြုန်းခနဲဆို မိုးကသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းတော့တာမို့ မင်းကြီးက နန်းတော်မှာပဲ ညအိပ်ခိုင်းတဲ့အတွက် အိမ်ရှေ့မင်းသားလည်း မင်းကြီးဆန္ဒအတိုင်း နန်းတော်မှာပဲ ညအိပ်လိုက်ရပါတယ်။

အပြင်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ နောက်ပါလူတွေခမျာမှာ ခုပဲပြန်ထွက်လာနိုး၊ ခုပဲပြန်ထွက်လာနိုးနဲ့ တစ်ညလုံး မိုးရွာကြီးထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်စောင့်ဆိုင်းနေရတဲ့အတွက် တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရွဲရွဲစိုပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းအေးနေကြပါတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မင်းနန်းတော်က ထွက်လာတော့မှ အိမ်ရှေ့မင်းသားလည်း မိုးရွဲရွဲစိုပြီး ကိုယ်ခိုက်ခိုက်တုန်နေတဲ့ သူ့လူတွေကို ကြည့်ပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားပါတယ်။

“အလို....ဘုရား ဘုရား...၊ ငါ့ရဲ့ အစီအစဉ်လွဲချော်မှုကြောင့် လူပေါင်းများစွာ မိုးသည်းထဲမှာ ဒုက္ခရောက်ရပါပေါ့လား။ ငါတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ လူတွေ ပင်ပန်းဆင်းရဲကုန်ကြတာမို့ ငါတော့ ပါဏာတိပါတကံ ထိုက်ပြီထင်ပါရဲ့၊ ဒါမဟုတ် ကြီးနဲ့နှင်တံ အထားမှားသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် မုသာဝါဒကံ ထိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။”

အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ သူ့လုပ်ရပ်ဖြစ်တဲ့ ရထားအတွင်းထဲမှာ

ကြီးနဲ့နှင်တံထားခဲ့တဲ့ အမှတ်အသားကြောင့် သူ့လူတွေ မိုးသည်းထဲမှာ တစ်ညလုံး ပင်ပန်းဆင်းရဲသွားရတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့ငါးပါး သီလအပေါ် စိတ်မသန့်ဘဲ သံသယဖြစ်နေပါတယ်။

တကယ်တော့ တစ်ဖက်သားကို တမင်ညှဉ်းဆဲလိုတဲ့စိတ်နဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲအောင် ရည်ရွယ်လုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မျှော်လင့်မထား တဲ့ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် အခြေအနေ ရုတ်တရက်ပြောင်းသွား လို့ ခုလိုမတော်တဆဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။

ပြောပြစရာအပြစ်ဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိတဲ့ အိမ်ရှေ့မင်းသားရဲ့ ငါးပါးသီလကိုမှ ဂရုဓမ္မလို့မပြောရင် ဘယ်သူ့ ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မလို့ ပြောဦးမှာလဲ။

ဘာလို့များသူတစ်ပါးပစ္စည်းအလကားလိုချင်ရတာလဲ

ကုရုမင်းကြီးရဲ့ဆရာ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး ငါးပါးသီလကို အလေးအနက် အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဂရုတစိုက် ကျင့်သုံးပုံကလည်း ကြည်ညိုလေးစားစရာ၊ အတုယူအားကျစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကုရုမင်းကြီးကိုခစားဖို့ နန်းတော်အသွား လမ်းခရီးကြားမှာ အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေတဲ့ ရထား အသစ်စက်စက်တစ်စီးကို ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ဘယ်သူ့ရထားလဲ စုံစမ်းလိုက်တော့ တိုင်းခြားမင်းတစ်ပါးက ကုရုမင်းကြီးထံ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာအဖြစ်ဆက်သလိုက်တဲ့ ရထားဆိုတာ သိခွင့်ရလိုက်ပါတယ်။ ကုရုမင်းကြီး လက်ဆောင်ရမယ့် ရထားဆိုတာလဲသိရော၊ အဲဒီရထားကို ရလိုတဲ့စိတ် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး သန္တာန်မှာ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။

“အင်း.....ငါကလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလို

သွားလို့လာလို့ ထိုင်လို့ထလို သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ အခုလို အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေချိန်မှာ မင်းကြီးက ဒီရထား ငါ့ကို ပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ဒီ ရထားအသစ်ကလေးနဲ့သာဆိုရင်တော့ သွားရလာရတာ သိပ်အဆင် ပြေမှာပဲ၊ သိပ်ချမ်းသာမှာပဲ”။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဒီအတွေး တွေးလာခဲ့တဲ့ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီး ကုရုမင်းကြီးထံမှောက်ရောက်လို့ မင်္ဂလာနှုတ်ခွန်းဆက် စကားပြောဆို လျှောက်ကြားပြီးတဲ့အချိန်မှာပဲ တိုင်းခြားသံတမန်တွေက မင်းကြီးကို ရထားလက်ဆောင် ဆက်သလိုက်ကြပါတယ်။

မင်းကြီးက ရထားကိုကြည့်ပြီး

“အင်း..... ဒီရထားက သိပ်ကိုကောင်းလွန်းနေတယ်၊ ဒီလောက် ကောင်းလွန်းတဲ့ရထား ငါမသုံးပါဘူး၊ အမွန်အမြတ် လက်ဆောင်ရတဲ့ ဒီရထားကို ငါ့ရဲ့ဆရာ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးကိုပဲ ပေးလိုက်ကြပါ” လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

မင်းကြီးက ဆရာဖြစ်သူကို အမြတ်တနိုး ပူဇော်ပေမယ့် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးက သူ့သိပ်လိုချင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီရထားအသစ်စက်စက် ကို လုံးဝမယူတော့ပါဘူး။ ယူချင်စိတ်လည်း လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူး။ မင်းကြီးက ထပ်တလဲလဲ ယူဖို့ ပြောပေမယ့် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးက ထပ်တလဲလဲ လုံးဝ ငြင်းဆန်လိုက်ပါတယ်။

“ငါမှားပြီ...၊ ငါ့ကို တရားဝင်မပေးသေးတဲ့ပစ္စည်း၊ ပိုင်ရှင်လက် ထဲတောင် တရားဝင်မရောက်သေးတဲ့ပစ္စည်းအပေါ် ငါလိုချင်တပ်မက် စိတ်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်း အလကားလိုချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်သွားခဲ့

တဲ့အတွက် ငါတော့ အဒိန္နာဒါနကံ ထိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။”

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးဟာ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ကုရုမင်းကြီး တရားဝင်မပေးသေးတဲ့ ရထားအပေါ် လိုချင်တပ်မက်စိတ်ဖြစ်သွား တာကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့ငါးပါးသီလအပေါ်စိတ်မသန့်ဘဲ သံသယ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူပေးစေချင်တဲ့ ရထားကို ကုရုမင်းကြီးက တရားဝင်ပေးလာတာတောင်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှက်စိတ်နဲ့ လုံးဝမယူတော့ ဘဲ အပြတ်ငြင်းပယ်လိုက်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ပိုင်ရှင်မပေးတဲ့ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်မသိအောင် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် မရအရယူမယ်လို့ ကြံစည်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ပိုင်ရှင်က ငါ့ကိုပေးရင်ကောင်းမှာပဲလို့ ရိုးရိုးလေးကြံစည်ခဲ့မိတာပဲ၊ အဒိန္နာဒါနကံ မထိုက်ပါဘူး။

ပြောပြစရာအဖြစ်ဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိတဲ့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ ငါးပါးသီလကိုမှ ဂရုဓမ္မလို့ မပြောရင် ဘယ်သူ့ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မလို့ ပြောဦးမှာလဲ။

ကုရုမင်းကြီးရဲ့ ကြီးတိုင်းအမတ် (မြေတိုင်းအမတ်) ငါးပါး သီလကို အလေးအနက် အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဂရုတစိုက်ကျင့်သုံးပုံ ကလည်း ကြည်ညိုလေးစားစရာ၊ အတုယူအားကျစရာ ကောင်းလှ ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့မြေကို ကြီးနဲ့တိုင်း တာနေပါတယ်။ ကြီးရဲ့အစွန်းနှစ်ဖက်ကို လှံတံတစ်ခုစီနဲ့ ချည်ပြီး လှံတံတစ်ခုကို လယ်ပိုင်ရှင်က ကိုင်၊ လှံတံတစ်ခုကို ကြီးတိုင်းအမတ်

က ကိုင်ပြီးတော့ တိုင်းတာကြတာပါ။

အဲဒီနေ့က ကြီးတိုင်းအမတ်ကိုင်ထားတဲ့ လှံတံကို ထိုးစိုက်ရ မယ့် မြေနေရာက ပုစွန်တွင်းတစ်တွင်းရဲ့ အလယ်တည့်တည့်နေရာဖြစ် နေပါတယ်။ ကြီးတိုင်းအမတ်လည်း ဒီနေရာမှာ လှံတံစိုက်သင့်၊ မစိုက် သင့် ရုတ်တရက် မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ချီတုံချီတုံဖြစ်နေပါတယ်။

“အဲဒါမှ တကယ့်ပြဿနာပဲ....၊ ပုစွန်တွင်းထဲ လှံတံစိုက်လိုက် ရင်လည်း တွင်းထဲက ပုစွန်သေသွားလိမ့်ဦးမယ်၊ တွင်းဟိုဘက် လှံတံစိုက် လိုက်ရင်လည်း ရှင်ဘုရင်မြေ ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်ဦးမယ်၊ တွင်းဒီဘက် လှံတံ စိုက်လိုက်ရင်လည်း လယ်ပိုင်ရှင်မြေ ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်ဦးမယ်၊ ငါဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲ။”

နောက်ဆုံးတော့ အတိအကျသမား ကြီးတိုင်းအမတ်လည်း “တွင်းထဲမှာ ပုစွန်မရှိလောက်ပါဘူးလေ၊ ရှိရင် တွေ့ရမှာပေါ့၊ မရှိလို့ မတွေ့ရတာပဲ၊ တရားမျှတမှုရှိအောင် ပုစွန်တွင်း အလယ်တည့်တည့်ပဲ လှံတံစိုက်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်” လို့ဆုံးဖြတ်ပြီး လှံတံကို ပုစွန်တွင်း ထဲ ထိုးစိုက်ချလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာတင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပုစွန်တွင်းထဲကနေ ပုစွန်တစ်ကောင် ရဲ့ ခပ်စူးစူးအော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရပါတော့တယ်။ ကြီးတိုင်းအမတ် လည်း ခေါင်းနပန်းကြီးသွားပြီး အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပါ တယ်။

“အလို....ဘုရား ဘုရား....၊ ငါထိုးစိုက်လိုက်တဲ့ လှံတံက ပုစွန် တစ်ကောင်ရဲ့ ကျောကုန်းကိုတည့်တည့် ထိုးမိသွားမိပြီထင်ပါရဲ့၊

တကယ်လို့သာ ထိုးမိခဲ့ရင်တော့ အဲဒီပုစ္ဆန်လေး သေသွားမှာ သေချာ
တယ်၊ ဒါဆို ငါ ပါဏာတိပါတကံ ထိုက်ပြီပေါ့”

ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို အတိအကျလုပ်တတ်တဲ့ ကြီးတိုင်းအမတ်
ဟာ သူထိုးစိုက်လိုက်တဲ့ လှံတံကြောင့် တွင်းထဲကနေ ပုစ္ဆန်အော်သံ
ကြားလိုက်ရတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့ငါးပါးသီလအပေါ် စိတ်မ
သန့်ဘဲ သံသယဖြစ်နေပါတယ်။

တကယ်တော့ သေစေလိုတဲ့ စိတ်စေတနာမပါတဲ့အတွက်
ပုစ္ဆန်လေး သေခဲ့ရင်တောင်မှ ပါဏာတိပါတကံ မထိုက်ပါဘူး။ ပြောပြ
စရာအပြစ်ဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိတဲ့ ကြီးတိုင်းအမတ်
(မြေတိုင်းအမတ်) ရဲ့ ငါးပါးသီလကိုမှ ဂရုဓမ္မလို့မပြောရင် ဘယ်သူ
ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မလို့ ပြောဦးမှာလဲ။

တစ်ဖက်တိုးဖို့တစ်ဖက်ယူ တစ်ဖက်လူအပေါ်ရိုးပါဦးမလား

ကုရမင်းကြီးရဲ့ ရထားထိန်း ငါးပါးသီလကို အလေးအနက် အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဂရုတစိုက်ကျင့်သုံးပုံကလည်း ကြည်ညိုလေးစားစရာ၊ အတုယူအားကျစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

ကုရမင်းကြီးဟာ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို မြို့အပြင်ဘက်က မင်းဥယျာဉ်မှာ တစ်နေ့လုံး ဥယျာဉ်ကစား(ပျော်ပွဲစား)ထွက်လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုထွက်တိုင်း သိန္နောမြင်းကတဲ့ မင်္ဂလာရထားနဲ့ ရထားထိန်းက အသွားအပြန် ပို့ဆောင်ပေးရပါတယ်။

တစ်နေ့ ကုရမင်းကြီးမြို့ပြင်ဥယျာဉ်မှာတစ်နေ့လုံး ဥယျာဉ်ကစား၊ ပျော်ပွဲစားပြီးလို့ အပြန် မြို့မရောက်ခင် ညနေချမ်း နေဝင်ချိန်မှာ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ တရိပ်ရိပ်၊ တလိပ်လိပ် ထူထပ်စွာ တက်လာပါတယ်။

ရထားထိန်းလည်း မင်းကြီးမိုးစိုသွားမှာ စိုးကြောက်တာနဲ့

သိန္ဓောမြင်းတွေကို နှင်တံအရိပ်အယောင်လေး ပြလိုက်ပါတယ်။ ရထားထိန်းပေးတဲ့ နှင်တံအမှတ်အသားကြောင့် သိန္ဓောမြင်းတွေလည်း အလျင်အမြန် ဒုန်းစိုင်းပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားကြပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး သိန္ဓောမြင်းတွေဟာ ဥယျာဉ်အသွားမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဥယျာဉ်အပြန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီနေရာရောက်တိုင်း အလျင် အမြန် ဒုန်းစိုင်းပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားကြပါတော့တယ်။

ဘာလို့ ဒီနေရာရောက်တိုင်း ဒုန်းစိုင်းပြေးရတာလဲဆိုရင် သိန္ဓောမြင်းတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ “ ဒီနေရာဟာ ဘေးရန်အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အရပ်ဖြစ်လို့သာ ငါတို့သခင် ရထားထိန်းက နှင်တံအမှတ်အသားပေးခဲ့ တာပဲ။ နှင်တံအရိပ်အယောင်ပြခဲ့တာပဲ ” လို့ထင်မှတ်ယုံကြည်နေလို့ပါပဲ။

စနစ်တကျသင်ကြားထားတဲ့ မြင်းလိမ္မာတွေဆိုတော့ တစ်ကြိမ် တစ်ခါ နှင်တံပြလိုက်တာနဲ့ တစ်သက်လုံး မှတ်မိနေတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရထားထိန်းခမျာ ဝမ်းမသာနိုင်ရှာပါဘူး။

“ ငါမှားသွားပြီ...၊ တကယ်တော့ မင်းကြီးမိုးစိုတာ မစိုတာက ဘာမှ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ စနစ်တကျသင်ကြားထားပြီး ဖြစ်တဲ့ သိန္ဓောမြင်းအလိမ္မာတွေကို နှင်တံအမှတ်အသားပေးမိတဲ့ အတွက် သိန္ဓောမြင်းတွေခမျာ ဒီနေရာရောက်တိုင်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ အမြန်ဆုံးနှုန်းနဲ့ ဒုန်းစိုင်းပြေးနေရလို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲနေကြရပြီ၊ ခုလို သိန္ဓောမြင်းတွေ ပင်ပန်းဆင်းရဲရတာ ငါ့ကြောင့်... ငါ့ကြောင့်...၊ သိန္ဓော မြင်းတွေကို ပင်ပန်းဆင်းရဲအောင် ညှဉ်းဆဲသလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ငါတော့ ပါဏာတိပါတကံ ထိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။ ”

ရထားထိန်းဟာ သူပေးလိုက်မိတဲ့ နှင်တံအမှတ်အသားကြောင့်
သိန္ဓောမြင်းတွေ ပင်ပန်းဆင်းရဲရတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့ငါးပါး
သီလအပေါ် စိတ်မသန့်ဘဲ သံသယဖြစ်နေပါတယ်။

တကယ်တော့ သိန္ဓောမြင်းတွေ ဒီနေရာရောက်တိုင်း ဒုန်းစိုင်း
ပြေးပြီး ပင်ပန်းဆင်းရဲကြပါစေဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုးစေတနာဆိုးနဲ့ နှင်တံ
အမှတ်အသားပေးခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာကံမှမထိုက်ပါဘူး။

ပြောပြစရာအပြစ်ဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိတဲ့
ရထားထိန်းရဲ့ ငါးပါးသီလကိုမှ ဂရုဓမ္မလို့ မပြောရင် ဘယ်သူ့ငါးပါး
သီလကို ဂရုဓမ္မလို့ ပြောဦးမှာလဲ။

ကုရုတိုင်းက သူဌေးကြီး ငါးပါးသီလကို အလေးအနက်
အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဂရုတစိုက်ကျင့်သုံးပုံကလည်း ကြည်ညို
လေးစားစရာ၊ အတုယူအားကျစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ သူဌေးကြီးဟာ သူပိုင်လယ်ထဲကိုသွားပြီး သ
လေးစပါးစိုက်ခင်းရဲ့ အခြေအနေကို သွားကြည့်ပါတယ်။ အိမ်အပြန်မှာ
ကောက်နှံပန်းလေး ပန်မယ်ဆိုပြီး သလေးနှံတစ်ဆုပ် ချိုးယူခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ့်လယ်ကထွက်တဲ့ သလေးနှံနဲ့ ဆံကေသာမှာ ကောက်နှံ
ပန်းပန်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ အိမ်ပြန်လာတဲ့ သူဌေးကြီးဟာ သလေးနှံကို
သေချာကြည့်လိုက်လို့ စပါးသီးတွေမှာ ဆန်အနှစ်တည်ပြီး အဖုံးအလုံး
ဖြစ်နေတာလည်းတွေ့ရော၊ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားပါတယ်။

“သလေးနှံတွေမှာ အနှစ်အဆန် စတည်နေမှန်းသိရင် ငါမချိုး
ခဲ့ပါဘူး၊ စပါးသီးတွေ အနှစ်တည်ပြီး အဖုံးအလုံးဖြစ်နေတာကို အသေ

အချာမစစ်ဆေးဘဲ ချိုးယူလာခဲ့တာ ငါ့အမှားပဲ။

“တကယ်ဆို ဒီလယ်ကထွက်တဲ့ စပါးတွေထဲက ခွဲတမ်းတချို့ကို မင်းပစ္စည်း၊ မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် ငါအရင်ပေးရဦးမှာ၊ မင်းကိုပေးရမယ့် ခွဲတမ်း မပေးရသေးဘဲနဲ့ ဒီလယ်ထဲက သလေးနဲ့တစ်ဆုပ်ကို ငါယူခဲ့မိပြီ။

“ဘုရား...ဘုရား... ဒီလိုဆို ငါ မင်းပစ္စည်း၊ မင်းဘဏ္ဍာ၊ တိုင်းပြည်ပစ္စည်း၊ တိုင်းပြည်ဘဏ္ဍာ ခိုးယူမိသလို ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ မင်းကို အခွန်မဆက်ရသေးခင် သလေးနဲ့တစ်ဆုပ် ချိုးယူမိတဲ့အတွက် ငါတော့ အဒိန္နဒါနကံ ထိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။”

သူဌေးကြီးဟာ ကောက်နှံပန်းပန်ဖို့ သူပိုင်လယ်ထဲက သလေးနဲ့တစ်ဆုပ် ချိုးယူခဲ့မိတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့ငါးပါးသီလအပေါ် စိတ်မသန့်ဘဲ သံသယဖြစ်နေပါတယ်။

တကယ်တော့ ကိုယ်ပိုင်လယ်ထဲကပစ္စည်း ကိုယ်ယူတာပဲ၊ မင်းအတွက်ပေးရမယ့် အခွန်ဘဏ္ဍာခွဲတမ်းထဲက မင်းမသိအောင်ယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းပစ္စည်း မင်းအခွန်ကို ရှောင်လွှဲမှာမှလဲ မဟုတ်ဘဲ၊ ကံမထိုက်ပါဘူး။ ပြောပြစရာအပြစ်ဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့ငါးပါးသီလကိုမှ ဂရုဓမ္မလို မပြောရင် ဘယ်သူ့ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မလို ပြောဦးမှာလဲ။

ကုရုတိုင်းက တင်းခြင်အမတ် (စပါးဒိုင်အမတ်) ငါးပါးသီလကို အလေးအနက် အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဂရုတစိုက်ကျင့်သုံးပုံကလည်း ကြည့်ညှိလေးစားစရာ၊ အတုယူအားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ တင်းခြင်အမတ်ဟာ စပါးကျီတစ်ခုရဲ့တံခါးခုံမှာ

ထိုင်ရင်း ရှင်ဘုရင်အတွက် စပါးခွဲတမ်းတွေ ခြင်တွယ်နေပါတယ်။ မခြင်ရသေးတဲ့ စပါးပုံထဲကနေ ခြင်တောင်းတစ်ခုနဲ့ ခြင်တွယ်ပြီး ရှင်ဘုရင်အတွက် စပါးပုံတစ်ခု ပြုလုပ်ပါတယ်။ ခြင်ပြီးသားရှင်ဘုရင် စပါးပုံထဲကို စပါးတောင်း ဘယ်နှတောင်းရောက်သွားပြီဆိုတာ ရေတွက်မှတ်သားနေပါတယ်။

အဲဒီလို စပါးခြင်လို့ကောင်းနေတုန်းမှာ ဖြုန်းခနဲဆို မိုးက ရုတ်တရက် ရွာချလိုက်ပါတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ သည်းကြီးမဲကြီး ရွာချလိုက်တဲ့မိုးကြောင့် တင်းခြင်အမတ်လည်း ကမန်းကတန်းနဲ့ ခြင်လက်စ စပါးတောင်းထဲကစပါးတွေကို ခြင်ပြီးသား ရှင်ဘုရင်စပါးပုံထဲ ကပျာကယာ အမြန်လောင်းထည့်ပြီး မိုးခိုဖို့ စပါးကျီထဲ အပြေးအလွှား ဝင်လိုက်ပါတယ်။

စပါးကျီထဲမှာ မိုးခိုရင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ခြင်လက်စ စပါးတောင်းထဲက စပါးတွေကို ဘယ်စပါးပုံထဲ ထည့်လိုက်မိမှန်းမသိတော့ဘဲ ဝေခွဲမရဖြစ်နေပါတယ်။

“သွားပါပြီ...။ အဲဒါမှ တကယ့်ပြဿနာပဲ၊ ခြင်လက်စ နောက်ဆုံးတောင်းထဲက စပါးတွေ ဘယ်အပုံထဲထည့်လိုက်မိပါလိမ့်၊ ရှင်ဘုရင် စပါးပုံထဲလား၊ လယ်သမားစပါးပုံထဲလား။”

“တကယ်လို့များ ခြင်ပြီးသား ရှင်ဘုရင်စပါးပုံထဲ ထည့်လိုက်မိရင်တော့ ရှင်ဘုရင်ရိက္ခာ တိုးအောင်လုပ်ပြီး လယ်သမားစပါး ခိုးရာ ရောက်တော့မယ်၊ တကယ်လို့ မခြင်ရသေးတဲ့ လယ်သမားစပါးပုံထဲ ပြန်ထည့်လိုက်မိရင်လည်း ရှင်ဘုရင်ရိက္ခာခိုးပြီး လယ်သမားစပါး

တိုးအောင် လုပ်ပေးရာ ရောက်တော့မယ်။ ငါတော့ အဒိန္နဒါနကံထိုက် ပြီ ထင်ပါရဲ့။”

တင်းခြင်အမတ်ဟာ ရုတ်တရက်မိုးကြီးရွာချတဲ့အချိန် နောက် ဆုံးစပါးတောင်း ဘယ်စပါးပုံထဲ လောင်းထည့်လိုက်မိမှန်း စဉ်းစားမရ တော့တာကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့ငါးပါးသီလအပေါ် စိတ်မသန့်ဘဲ သံသယဖြစ်နေပါတယ်။

တကယ်တော့ တစ်ဖက်မှာ စီးပွားတိုးဖို့အတွက် တစ်ဖက်ရဲ့ စီးပွားကို အလကားအချောင်ရလိုစိတ်နဲ့ ယူခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကံမ ထိုက်ပါဘူး။ ပြောပြစရာအပြစ်ဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိတဲ့ တင်းခြင်အမတ် (စပါးခိုင်အမတ်) ရဲ့ငါးပါးသီလကိုမှ ဂရုဓမ္မလို့မပြော ရင် ဘယ်သူ့ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မလို့ ပြောဦးမှာလဲ။

အသေအချာမသိဘဲနဲ့ ဘာလို့များတစ်ဖက်သားကိုစွပ်စွဲချင်ရတာလဲ

ကုရုတိုင်းက တံခါးစောင့် ငါးပါးသီလကို အလေးအနက် အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဂရုတစိုက်ကျင့်သုံးပုံကလည်း ကြည်ညိုလေးစားစရာ၊ အတုယူအားကျစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

တစ်ခုသောညနေချမ်း မြို့တံခါးပိတ်ချိန်မှာ တံခါးစောင့်က တံခါးပိတ်တော့မယ့်အကြောင်း သုံးကြိမ်ကြွေးကြော်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြို့အပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ သူဆင်းရဲတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် မြို့ထဲဝင်ဖို့ အူယားဖားယား ပြေးလာပါတယ်။

တံခါးစောင့်လည်း နောက်ကျမှ အပေါက်ဝရောက်လာတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဟောကချလိုက်ပါတယ်။

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် နောက်ကျနေကြရတာလဲ၊ ဒါမင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ရှင်ဘုရင်ရှိတယ်၊ ဒီအချိန်

မှာ မြို့တံခါးပိတ်တယ်ဆိုတာ မသိကြဘူးလား၊ ကိုယ့်မယားနဲ့ကိုယ် တောထဲမှာ တစ်နေ့လုံး စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ပျော်ပါးချင်တိုင်း ပျော်ပါး၊ ကဲချင်တိုင်းကဲပြီး အခုမှ ပြန်လာရသလား၊ နောက်ကျတဲ့ ပေါက်ကရ တွေ အပေါက်ဝမှာ ကျောက်ချထားလိုက်ရလို့”။ တံခါးစောင့်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ သူဆင်းရဲက အခုလို ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“အို...တံခါးမှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ဒါကျွန်တော့်မယားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်နှမ (ညီမ)ပါ၊ တောထဲသွားတာ ထင်းခွေဖို့သွားတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမက ဆင်းရဲလွန်းလို့ ထင်းခွေစားရတာပါခင်ဗျာ။”

ထင်းခွေယောက်ျားဆင်းရဲသားလေးရဲ့ ဖြေရှင်းသံလည်း ကြားရရော၊ တံခါးစောင့်ခမျာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။

“အို...ဘုရား ဘုရား...၊ ငါတော့အမှားကြီး မှားပါပကောလား၊ မယားမဟုတ်တဲ့ နှမအရင်းခေါက်ခေါက်ကို မယားလို့စွပ်စွဲမိပြီ၊ တစ်ဖက်သားအကြောင်း အသေအချာမသိဘဲနဲ့ ရမ်းသမ်းစွပ်စွဲမိတဲ့အတွက် ငါတော့ မုသာဝါဒကံထိုက်ပြီထင်ပါရဲ့”

တံခါးစောင့်ဟာ တံခါးပေါက် အရောက်နောက်ကျတဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်အပေါ် သားမယားစွပ်စွဲမိတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့ငါးပါးသီလအပေါ် စိတ်မသန့်ဘဲ သံသယဖြစ်နေပါတယ်။

တကယ်တော့ သူတစ်ပါးအကျိုး ပျက်စီးစေလိုတဲ့စိတ်၊ သူတစ်ပါးဂုဏ်သတင်း ညှိုးနွမ်းစေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ တမင်သက်သက် လိမ်ညာဉာဏ်ဆင်ပြီး စွပ်စွဲပုတ်ခတ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မဟုတ်မှန်းသိသိကြီး

နဲ့ ကလိန်စွေငြိမ်းဆင်ပြီး သွားပုပ်လေလွင့် လျှောက်ပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တကယ်မသိလို့ မှားဆူမှားငေါက်မိတာ၊ ဘာကံမှမထိုက်ပါဘူး။

ပြောပြစရာအပြစ်ဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိတဲ့ တံခါးစောင့်ရဲ့ ငါးပါးသီလကိုမှ ဂရုဓမ္မလို့ မပြောရင် ဘယ်သူ့ ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မလို့ ပြောဦးမှာလဲ။

ကုရုတိုင်းက ပြည့်တန်ဆာမ ငါးပါးသီလကို အလေးအနက် အထွတ်အမြတ်ထားပြီး ဂရုတစိုက်ကျင့်သုံးပုံကလည်း ကြည်ညိုလေးစားစရာ၊ အတုယူအားကျစရာကောင်းလှပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ပြည့်တန်ဆာမဆီကို လုလင်ပျိုတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး တစ်နေ့တာပျော်ပါးခ အသပြာတစ်ထောင် ကြိုတင်လာပေးပါတယ်။ တော်ကြာလာခဲ့ပါ့မယ်၊ စောင့်နေပါလို့ ပြောပြီး ထွက်သွားပေမယ့် သုံးနှစ်သာကြာသွားတယ်၊ ကိုယ်တော်ချောက လုံးဝပေါ်မလာပါဘူး။ ငွေတစ်ထောင်ကြိုပေးထားတဲ့ လုလင်ပျိုအပေါ်မှာ ပြုစုလုပ်ကျွေးရမယ့် တာဝန် မကျေသေးတဲ့အတွက် ပြည့်တန်ဆာမဟာ တခြား ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ အခကြေးငွေယူပြီး မပျော်ပါးခဲ့ပါဘူး။

တခြားအလုပ်ကလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်၊ ငွေကြိုပေးထားသူကလည်း သုံးနှစ်လုံးလုံးပေါ်မလာ၊ နောက်ထပ်အလုပ်အပ်သူတွေကိုလည်း လုံးဝလက်မခံဆိုတော့ ပြည့်တန်ဆာမဟာ တစ်နေ့တခြား လုံးပါးပါးပြီး ဆင်းရဲကြပ်တည်းလာပါတယ်။ ထမင်းတစ်လုပ်စားဖို့တောင် အကြီးအကျယ် အခက်အခဲတွေ့လာပါတယ်။

မတတ်သာတဲ့အဆုံး တရားသူကြီးတွေထံ အကြောင်းအကျိုး

တင်ပြပြီး အဆုံးအဖြတ်ခံလိုက်တော့ တရားသူကြီးတွေက “သုံးနှစ်ကြာ လို့မှ မလာတဲ့ယောက်ျား တရားမဝင်တော့ပါဘူး။ တခြားယောက်ျား တွေဆီ အခကြေးငွေယူပြီး အလုပ်လက်ခံနိုင်ပါတယ်” လို့ အဆုံး အဖြတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

တရားဆုံးဖြတ်ရာအရပ်(တရားရုံး)ကထွက်လာလာချင်းပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်က တစ်နေ့တာပျော်ပါးဖို့ အသပြာတစ်ထောင် လက်ကမ်းလာပါတယ်။ အဲဒီအသပြာတစ်ထောင်ကို ယူဖို့ ပြည့်တန် ဆာမ လက်ဖြန့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က အသပြာတစ် ထောင် ကြိုပေးခဲ့တဲ့ လုလင်ပျို ရုတ်တရက်ရောက်လာပါတယ်။

“ဘုရားရေး.....သူရောက်လာပြီ၊ ဟို.....ဒီကအစ်ကိုကြီး....စိတ် တော့မရှိပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ တာဝန်မကျေသေးတဲ့.... သူ ရောက်လာလို့ အစ်ကိုကြီးဆီက ပိုက်ဆံ လက်မခံပါရစေနဲ့ဦး။”

ပြည့်တန်ဆာမဟာ အရင်လူရဲ့အပ်ထည်မပြီးသေးတဲ့အတွက် နောက်လူရဲ့အပ်ထည်ကို လုံးဝငြင်းပယ်လိုက်ပါတယ်။ ငွေယူဖို့ဖြန့် ထားတဲ့ လက်ကိုလည်း ချက်ချင်းဆုပ်ပြီး ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။

တကယ်တော့ လုလင်ပျိုဟာ လူသားအစစ်မဟုတ်ပါဘူး။ နတ်တို့သနင်းသိကြားမင်းကြီးပါ။ ပြည့်တန်ဆာမရဲ့သီလကို စမ်းသပ် ကြည့်ချင်လို့ လုလင်ပျို အယောင်ဆောင်ပြီး ရောက်လာတာပါ။

ပြည့်တန်ဆာမရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်လိုက်ရပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တက်သစ်စနေမင်းလို ကိုယ် ရောင်ကိုယ်ဝါတောက်ပစွာနဲ့ ကောင်ကင်းမှာရပ်တည်ပြီး သိကြားမင်း

က မင်းရင်ပြင်မှာ စုရုံးလာတဲ့ မြို့သူ၊ မြို့သားတွေကို

“ကိုယ်ကျင့်သီလ စောင့်ထိန်းတဲ့သူဆိုတာ ဒီပြည့်တန်ဆာမ လိုမျိုးဖြစ်ရမယ်။ သူမရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့လုပ်ရပ်ကို အတုယူပြီး ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလကို အသန့်စင်ဆုံးဖြစ်အောင် လေးလေးစားစား စောင့် ထိန်းရမယ်” လို့ သြဝါဒပေးပါတယ်။ ပြည့်တန်ဆာမရဲ့အိမ်ကိုလည်း ရတနာခုနစ်ပါး အပြည့်ဖြည့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ “ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဖို့ မမေ့ပါနဲ့” လို့ ပြည့်တန်ဆာမကို ဆုံးမပြီး သိကြားမင်းလည်း နတ်ပြည် ပြန်ကြွသွားပါတယ်။

သိကြားမင်းက ဘယ်လိုပဲ ချီးကျူးချီးကျူး၊ ပြည့်တန်ဆာမ ကတော့ ရှေ့လူအပေါ် တာဝန်မကျေသေးဘဲ နောက်လူပေးတဲ့ငွေကို ယူဖို့ လက်ဖြန့်လိုက်မိတာကို အကြောင်းပြုပြီး သူမရဲ့ ငါးပါးသီလ အပေါ် စိတ်မသန့်ဘဲ သံသယဖြစ်နေပါတယ်။

“ဘုရားရေး....ငါတော့ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံထိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။ ငွေပေးထားသူနဲ့ ကိစ္စမပြီးသေးသမျှ သူဟာ ငါ့ရဲ့ ကာမပိုင်လင် ယောက်ျားပဲ။ ကာမပိုင်ရှိပါရက်နဲ့ ဟိုလူဆီက ငွေယူဖို့ ငါလက်ဖြန့် လိုက်မိတာ.... ငါတော့ မှားပြီ။”

တကယ်တော့ တရားရုံးက ဥပဒေနဲ့အညီ အဆုံးအဖြတ်ပေး ပြီးသားမို့ အလုပ်သစ်ကို လက်ခံလိုက်မိတာပဲ။ ဖောက်ပြန်ချင်တဲ့ စိတ်မှမရှိတာ၊ အပြစ်မရှိပါဘူး။ အပြစ်ပြောစရာဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိတဲ့ ပြည့်တန်ဆာမရဲ့ငါးပါးသီလကိုမှ ဂရုဓမ္မလို့မပြောရင် ဘယ်သူ့ငါးပါးသီလကို ဂရုဓမ္မလို့ ပြောဦးမှာလဲ။

ကွက်လပ်ကလေးဖြည့်ပေးပါ

အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်တွေးကြည့်လိုက်တော့ ငါ ဘယ်တုန်းက၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာသတ်ဖူးတယ်။ ငါးလေးတွေ ဘယ်လို သတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဘာလေးတွေဘယ်လို သတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်တုန်းက သူများပစ္စည်းလည်း ငါယူခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်တုန်းက အမေ့ ပစ္စည်း အမေမသိဘဲနဲ့ ငါယူခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလိုအားဖြင့်

ကိုယ်ငါးပါးသီလ မလုံခဲ့တဲ့ဟာတွေ ပြန်တွေးပြီးတော့ ခုန ဇာတ်တော်ထဲမှာပါသလို သံသယဖြစ်နေဖို့ ဟောတာမဟုတ်ပါဘူး။

ဇာတ်တော်ထဲမှာပါတဲ့သူတွေကလည်း သံသယဖြစ်ပြီး ပူ လောင်နေကြတယ်လို့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်းတစ်ပါးက ငါးပါး သီလ လာတောင်းတဲ့အခါမှာ အဖြူစင်ဆုံး၊ အသန့်ရှင်းဆုံးသူအဖြစ်နဲ့ ပေးချင်လို့သာ စကားအရပြောတာနော်။

ကိုယ့်သီလအပေါ် မယုံမကြည်နဲ့ သံသယစိတ်တွေဝင်ပြီး သံ

သယစိတ်တန်းလန်းနဲ့ သေသွားရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကောင်းရာသုဂတိ မရောက်နိုင်ပါဘူး။ ဒါဆိုရင် တစ်သက်လုံး စောင့်ထိန်းထားခဲ့ရသမျှ သီလတွေ အလကားဖြစ်သွားမှာပေါ့။ တကယ်တော့ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူးလေ။

ဇာတ်တော်မှာပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆယ့်တစ်ဦးရဲ့ သံသယအဖြစ်အပျက်တွေက သူတို့တတွေ ငါးပါးသီလကို ဘယ်လောက်ထိ လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းခဲ့ကြတယ်၊ စောင့်ထိန်းနေကြတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားအောင် ပြောပြထားတာပါ။

ကိုယ်လည်း သူတို့လို နေရာတကာလိုက်ပြီး အသေးအမွှားက အစ သံသယတွေဖြစ် စိတ်ညစ်နေဖို့ နမူနာပြထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မလွန်ကျူးမိခင်မှာ ဆင်ခြင်စဉ်းစားဖို့၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းဖို့ အတွက်တော့ ကျေးဇူးများပါတယ်။

မပြုခင်မှာ သံသယဖြစ်တာက မပြုဖြစ်ဖို့အတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်ပါတယ်။ ပြုပြီးမှ သံသယဖြစ်နှောင်တရနေလိုကတော့ စိတ်ပူလောင်ရုံနဲ့ အကုသိုလ်ဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ အကျိုးမရှိပါဘူး။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး နောင်မဖြစ်အောင် ရှောင်ကြဉ်မယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီး ပြီးခဲ့တာတွေကို လုံးဝမေ့ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

အကုသိုလ်ဆိုတာ ထပ်တိုးအောင်လုပ်ရမယ့်အရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပယ်ရမယ့်အရာလေ။ အကုသိုလ်မှန်း မသေချာတဲ့အရာဆိုတော့ ပိုပြီးမှတောင် ပယ်ပစ်ရဦးမှာပေါ့။

ပြောပြစရာအပြစ်ဆိုလို့ အပြစ်မဟုတ်တဲ့ ဒါလေးပဲရှိပါတယ်

လို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောဆိုဖို့ လိုအပ်လာတဲ့အခါမျိုးမှာတော့ အပြစ်
မဟုတ်တာလေးတွေ သတိရချင်ရပေါ့။

အခုနေ တရားနာပရိသတ်များကို မေးမယ် ဆိုပါတော့။
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါးပါးသီလလုံတဲ့သူလို့ ပြောရဲလားလို့မေးရင် မပြောရဲဘူး
လို့ပဲ ပြောကြမှာနော်။ အမှန်ကတော့ ပြောရဲရမှာ။

အခု တရားနာပရိသတ်များ အခုအချိန်မှာ ငါးပါးသီလ
လုံနေကြလား။ လုံပါတယ်နော်။ ခုနက ရှစ်ပါးသီလတောင် ယူထား
တာ။ သုံးပါးတောင် ပိုသေးတယ်နော်။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကို သူများက ဘယ်အချိန်ပဲမေးမေး ငါးပါးသီ
လလုံတယ်လို့ အမြဲပြောရဲရမယ်။ သူများမေးမှ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ပြန်စစ်ဆေးကြည့်ရင်လည်း ငါးပါးသီလလုံတဲ့သူ အမြဲတမ်းဖြစ်နေ
ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အဲဒီလို ငါးပါးသီလလုံတဲ့သူ အမြဲတမ်း ဖြစ်နေဖို့အတွက်
ဆိုပါတော့...မနက်အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ပြီးတာနဲ့ ငါးပါး
သီလယူ၊ နေ့တိုင်းယူရမှာနော်။ ငါ့ကျိုးမှမကျိုးဘဲဆိုပြီး မယူဘဲမနေ
ရဘူး။ ကျိုးမှ မကျိုးဘဲဆိုတာလည်း မရှိလောက်ပါဘူးလေ။

အဲဒီတော့ မနက်အိပ်ရာထ၊ ငါးပါးသီလယူ ၊ မနက်(၅)နာရီ
လောက် ယူထားတယ်ဆိုရင် (၆)နာရီလောက်ကျတော့ ပြန်စဉ်းစား၊
မနက်(၅)နာရီတုန်းက ငါ ငါးပါးသီလယူထားတယ်။ အခု(၁)နာရီ
အတွင်း ငါလုံခြုံရဲ့လား။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ခြင်တစ်ကောင် ရိုက်မိတယ်

ဆိုပါစို့။ ငါတော့ ပါဏာတိပါတ ကျိုးသွားပြီ။ ကျိုးသွားပြီဆိုတာ သိ
တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်တည်း အသစ်ပြန်ဆောက်တည်လိုက်ပေါ့။

ပါဏာတိပါတ သိက္ခာပုဒ် ကျိုးသွားပြီဆိုတော့ ပါဏာတိပါတာ
တာ ဝေရာမဏိသိက္ခာပုဒ် သမာဓိယာမိ။ ဒီတစ်ခုပဲ ပြန်ဆောက်
တည်ပါ။ နောက်(၄)ခုက ပြန်ဆောက်တည်စရာ မလိုပါဘူး။

ငါးပါးသီလက တစ်ပေါင်းတည်း ဆောက်တည်ထားတယ်
ဆိုလို့ရှိရင်တော့ တစ်ပါးကျိုးရင် အကုန်လုံးကျိုးတာပါပဲ။ သရဏဂုံသုံး
ပါးနှင့်တကွ ငါးပါးသီလကို တပည့်တော် ဆောက်တည်ပါတယ်ဘုရား
ဆိုပြီးတော့ အကုန်လုံးပေါင်းပြီးတော့ ဆောက်တည်ထားတယ်ဆိုလို့ရှိ
ရင်တော့ တစ်ခုကျိုးရင် ငါးခုလုံးကျိုးပါတယ်။

ပါဏာတိပါတာ... အဒိန္နဒါနာ... စသည်အားဖြင့် တစ်ခုချင်း
ခွဲပြီး ဆောက်တည်ထားရင်တော့ တစ်ခုကျိုးရင် အဲဒီ တစ်ခုပဲကျိုးပါ
တယ်။ ကျန်တဲ့(၄)ခုမကျိုးပါဘူး။

အဲဒီတော့ ခြင်တစ်ကောင်ရိုက်လိုက်မိလို့ ငါးပါးသီလ ကျိုး
သွားတယ်ဆိုရင် ပါဏာတိပါတာသိက္ခာပုဒ် တစ်ခါပြန်ဆောက်တည်၊
သီလတစ်ခုထပ်ဖြည့်၊ အဲဒါဆိုရင် နောက်ထပ် ခြင်တစ်ကောင် ထပ်မ
ရိုက်မချင်းတော့ ငါးပါးသီလလုံတဲ့သူ ဖြစ်နေတော့မှာပဲနော်။

နောက်ထပ်ခြင်တစ်ကောင် ထပ်ရိုက်ရင်တော့ ကျိုးသွား
ပြန်ပြီပေါ့။ နောက်ထပ်တစ်ကောင် ထပ်ရိုက်ပြီးပြီဆိုရင်လည်း ပြန်
ဆောက်တည်ပေါ့။ ပါဏာတိပါတာ ဝေရာမဏိသိက္ခာပုဒ် သမာဓိ
ယာမိ။

တစ်ကောင်ရိုက်ပြီးတိုင်း တစ်ခါပြန်ဆောက်တည်၊ အဲဒါဆို ဆောက်တည်ပြီးတိုင်း နောက်ထပ်တစ်ကောင် မရိုက်မချင်းဟာ ပါဏာ တိပါတ လုံတဲ့သူ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဒါဟာ သီလာနုဿတိ လည်း ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကိုယ့်သီလကိုယ် အမြဲတမ်းဆင်ခြင်နေတာ ဟာ ဘာဝနာတစ်မျိုးပါပဲ။

အဲဒီတော့ ရိုက်လိုက်၊ ဆောက်တည်လိုက်၊ ရိုက်လိုက်၊ ဆောက် တည်လိုက် လုပ်ပါများတော့ ကြာတော့ မရိုက်ချင်တော့ဘူး။

ခြင်တစ်ကောင်ကိုက်လာလို့ ရိုက်တော့မယ်ကြံတာနဲ့ သတိ က အလိုလို ဝင်လာပြီ။ အို....ခြင်ရိုက်တာ ပါဏာတိပါတ ဖြစ်မှန်းသိ ရက်နဲ့ ဘာလို့ရိုက်ချင်နေရတာလဲ။ ရိုက်ပြီးရင် ပြန်ဆောက်တည်ရ ဦးမယ်။ မရှက်ဘူးလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှက်စိတ်ဝင်လာပါတယ်။

သီလရဲ့နီးကပ်သော အကြောင်းတရားဆိုတာ ဟီရိဩတ္တပ္ပ ပါပဲ။ ဟီရိဩတ္တပ္ပလို့ခေါ်တဲ့ အရှက်အကြောက် ရှိမှသာ သီလလုံခြုံ နိုင်ပါတယ်။ အရှက်မရှိ အကြောက်မရှိလို့ လူတွေ သီလဖောက်ပြန်နေ ကြတာပါ။

အဲဒီတော့ ရိုက်လိုက်၊ ဆောက်တည်လိုက်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ရှက်စရာကြီး ဖြစ်သွားတာ။ တရားနာပရိသတ်များလည်း အခု နာကြားခါစတော့ ရီ (ရယ်) စရာကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့နော်။ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ရိုက်လိုက် ဆောက်တည်လိုက်၊ ရိုက်လိုက် ဆောက်တည် လိုက်လုပ်ရင် ကြာတော့ မရိုက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ငါးပါးသီလ တကယ်လုံတဲ့သူ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။

ဒါကြောင့် ငါးပါးသီလ အမြဲတမ်းလုံတဲ့သူဖြစ်အောင် သတိရတိုင်း သတိရတိုင်း ကိုယ့်သီလကိုယ် ပြန်စစ်ပြန်စစ်ပြီးတော့ ကျိုးနေတာတွေ့ရင် ပြန်ဆောက်တည်၊ အဲဒီလို ပြုပြင်ပါ။

အခုလာခဲ့တဲ့လမ်းလိုပေါ့လေ။ လမ်းမှာ ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေ၊ ခွက်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ချိုင့်တဲ့နေရာမှာ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲတွေ ထပ်ဖြည့်မယ်၊ ကတ္တရာတွေထပ်ဖြည့်မယ်။ အဲဒီလိုဆို ချိုင့်တွေကျင်းတွေ ဖြစ်နေပါဦးမလား။ မဖြစ်တော့ဘူးနော်။ လမ်းညီညာသွားတယ်။

ချိုင့်ဖြစ်လိုက်၊ ဖြစ်တဲ့နေရာပြန်ဖြည့်လိုက်၊ ချောက်ကြီးတွေဖြစ်လိုက်၊ ဖြစ်တဲ့နေရာပြန်ဖြည့်လိုက်နဲ့ ဟာတိုင်း ဟာတိုင်း ပြန်ပြန်ပြီးတော့ ဖြည့်နေမယ်ဆိုရင် ညီညာတဲ့လမ်းမှာ ချိုင့်၊ ကျင်း၊ ချောက်ဆိုတဲ့ကွက်လပ် ဖြစ်မနေတော့ဘူးပေါ့။

ဒါကြောင့် တရားနာပရိသတ်များကို ပြောချင်တာက ကွက်လပ်ကလေး ဖြည့်ပေးပါလို့။ ဒါလေးပြောချင်တာနော်။

သီလတစ်ခု ကွက်လပ်ဖြစ်သွားတိုင်း ဖြစ်သွားတိုင်း ကွက်လပ်ကလေးကို ပြန်ပြီးတော့ ဖြည့်ပေးကြပါ။ သိက္ခာပုဒ်တစ်ခု ကျိုးတိုင်း ကျိုးတိုင်း အသစ်ပြန်ဆောက်တည်ပါ။ ဒါဆိုရင် ငါးပါးသီလလုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်သွားကြပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ငါးပါးသီလ ဆိုတာ နိစ္စသီလပါ။ ရှေ့မှောက်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကွယ်ရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လုံခြုံအောင်စောင့်ထိန်းရတဲ့ သီလမို့လို့ ငါးပါးသီလကို နိစ္စသီလလို့ခေါ်ပါတယ်။

လူရှေ့သူရှေ့မှာ သီလလုံခြုံရုံနဲ့ သီလလုံသူ၊ သီလရှိသူလို့

မခေါ်နိုင်သေးဘူး။ ကွယ်ရာမှာလည်း လုံခြုံမှု သီလလုံသူ၊ သီလရှိသူလို ခေါ်နိုင်တယ်။

လူရှေ့သူရှေ့မှာ သီလရှိရုံလေးနဲ့ သီလရဲ့အကျိုးတရားတွေ မခံစားရသေးဘူး။ ကွယ်ရာမှာလည်း သီလရှိမှု သီလရဲ့အကျိုးတရား တွေ ခံစားရတာ။

ကံတွေရဲ့အကျိုးတရားဆိုတာ သူများမြင်မှ၊ လူမြင်မှ အကျိုး ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူများမြင်မြင်၊ မမြင်မြင် မကောင်းတဲ့အလုပ် ကလည်း မကောင်းတဲ့အကျိုး ပေးမှာပဲ၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကလည်း ကောင်းတဲ့အကျိုး ပေးမှာပဲ။

ကောင်းတာလုပ်လည်း လူသိအောင် ကြွားနေစရာမလိုဘူး။ ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ်သိဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ မကောင်းတာတွေ ရှောင်တာကိုလည်း သူများ သိစရာမလိုဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သိဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သိဖို့ အဓိကပါပဲ။

တကယ်တော့ သီလချိုးဖောက်ဖို့၊ မကောင်းမှုပြုဖို့အတွက် ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်ဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး။

ဘာပဲလုပ်လုပ်ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ

ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံလိုသူများ လိုက်နာရမယ့် ကိုယ်ကျင့် သီလ ပြည့်စုံခြင်းရဲ့အကြောင်းတရားတစ်ခုကတော့ “ လောကမှာ မကောင်းမှုပြုဖို့အတွက် ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်မရှိဘူး” လို့ နှလုံးသွင်း ထားလိုက်ခြင်းပါပဲ။

လောကမှာ မကောင်းမှုပြုဖို့အတွက် ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ် ဆို တာ မရှိပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သတ္တဝါတွေ ဆိတ်သုဉ်းနေတဲ့နေရာ ဆိုတာ တစ်နေရာမှ မရှိလို့ပါပဲ။

ဆိုပါတော့၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရှိတာ ခိုပေမယ့် လူအနေနဲ့သာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင် မှာ လူမရှိပေမယ့် နတ်ကတော့ ရှိတာပဲ။

တောထဲတောင်ထဲ တစ်ယောက်တည်းနေတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးလို့ ကိုယ်က ထင်ပေမယ့် လူသာ

မရှိတာ၊ နတ်တွေကတော့ ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ လူမမြင်
ပေမယ့် နတ်မြင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီလိုမကောင်းမှုပြုဖို့အတွက် ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်
မရှိဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက် လက်ခံထားမယ်ဆိုလို့ရှိရင် သီလ
လုံခြုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဇာတ်တော်တစ်ခု၊ တရားနာပရိသတ်
များအားလုံး သိပြီးသားပါပဲနော်။ မြတ်စွာဘုရားလောင်း တက္ကသိုလ်
ပြည်မှာ ပညာသင်စဉ်က တက္ကသိုလ်ဆရာကြီးက သူ့ရဲ့သမီးကို ဘယ်
သူနဲ့ ပေးစားရပါမလဲဆိုပြီးတော့ သူ့သမီးပေးစားနိုင်ဖို့အတွက် ငါ့ရဲ့သမီး
ကို လိုချင်တဲ့သူဟာ မိမိရဲ့အိမ်မှာရှိတဲ့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အဝတ်
အထည်တွေကို ဘယ်သူ့မှ အသိမပေးဘဲနဲ့ ယူလာခဲ့ကြပါလို့ ပြောလိုက်
တယ်။

အဲဒီလိုပြောတော့ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ အိမ်မှာရှိတဲ့အ
ဝတ်အထည်၊ အကောင်းဆုံးအဝတ်အထည်တွေကို အိမ်မှာရှိတဲ့ မိသားစု
ကို အသိမပေးဘဲနဲ့ ခိုးယူလာကြတယ်။ ဘုရားအလောင်း ကျောင်းသား
ကတော့ ယူမလာဘူး။

ဘာကြောင့် ယူမလာသလဲဆိုတော့ လောကမှာ မကောင်းမှု
ပြုဖို့အတွက် ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ် ဆိုတာမရှိဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်
ထားလို့ပဲ။ လူမရှိပေမယ့် နတ်ရှိတယ်၊ လူမမြင်ပေမယ့် နတ်မြင်တယ်
ဆိုတာကို သဘောပေါက်နားလည်လို့ ယူမလာခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ တက္ကသိုလ်ဆရာကြီးကလည်း သီလကိုစမ်းချင်လို့

သာ ခိုင်းလိုက်တာဖြစ်တော့ ဘာပစ္စည်းမှ အိမ်သူအိမ်သား မသိအောင် ယူမလာခဲ့တဲ့ ဘုရားအလောင်းကိုပဲ သူ့သမီးနဲ့ ပေးစားလိုက်ပါတယ်။ သီလရှိမရှိ စမ်းချင်လို့ ခိုင်းတာပါနော်။

ဒါကြောင့် မကောင်းမှုပြုဖို့အတွက် ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ် ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုတာ နှလုံးသွင်းထားရင်လည်း သီလလုံသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

ကိုယ်ကျင့်သီလ ဖြူစင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် လိုအပ် တဲ့ နောက်အချက်တစ်ခုကတော့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ တွေရဲ့အပေါ်မှာ အပြစ်မြင်တဲ့စိတ်ကလေး ထားရှိနိုင်ခြင်းပါပဲ။

သီလတွေဖျက်ကြတယ်၊ ဖျက်ကြတယ်ဆိုတာ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေအပေါ်မှာ မက်မက်မောမော၊ တွယ်တွယ်တာတာနဲ့ စွဲလမ်း နေကြလို့ဖျက်တာပါ။

ဟင်းကောင်းကောင်းစားချင်တယ်။ ဟင်းကောင်းကောင်း တည်းဟူသော ကာမဂုဏ်အာရုံပေါ်မှာ တပ်မက်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဟင်း ကောင်းကောင်းစားရရင်ပြီးရော၊ ကိုယ်ကျင့်သီလဖျက်ရရင် ဖျက်ရပါ စေဆိုပြီးတော့ ကိုယ်ကျင့်သီလ ဖျက်ကြတာပါ။

တိုက်အိမ်ကောင်းကောင်းလေးနဲ့ နေချင်တယ်။ အိမ်ကောင်း ကောင်းတည်းဟူသော ကာမဂုဏ်အာရုံပေါ်မှာ တပ်မက်တဲ့စိတ်ကြောင့် အိမ်ကောင်းကောင်းလေးနဲ့ နေရရင် ပြီးရော၊ ကိုယ်ကျင့်သီလဖျက်ရ ရင် ဖျက်ရပါစေ ဆိုပြီးတော့ ကိုယ်ကျင့်သီလကို ဖျက်ပါတယ်။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို တွယ်တာတပ်မက်တဲ့စိတ်၊ လိုချင်စွဲ

လမ်းတစ်ဝိုက်ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်သီလတွေ ပျက်စီးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို အပြစ်မြင်တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလို အပြစ်မြင်ဖို့အတွက်လည်း တရားအစပိုင်းမှာ ဟောခဲ့တဲ့ ဇာတ်တော်လေးကို ပြန်ဆက်ရအောင်။

ဘုရားလောင်း ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားက ကိုယ်ကျင့်သီလသည် သာ လောကမှာအကောင်းဆုံးတရားဆိုတာသိတော့ တောထွက်လာခဲ့တယ်။ တောထွက်ဖို့ အိမ်ကနေ ထွက်လာတော့ မြို့ထဲ တစ်နေရာ ရောက်တဲ့အခါမှာ အမဲသားဈေးထဲက အမဲသားတစ်လေးတစ်ခု၊ အသားတစ်လေးတစ်ခုကို စွန့်တစ်ကောင်က ချီသွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ စွန့်တစ်ကောင်က အသားတုံးချီသွားတယ်။ အသားတုံးချီသွားတဲ့ စွန့်ရဲ့ နောက်ကို တခြားစွန့်တွေက လိုက်ကြတယ်။

နောက်ကနေလိုက်တာ ရိုးရိုးမလိုက်ဘူး။ တောင်ပံနဲ့ရိုက်တယ်။ နှုတ်သီးနဲ့ထိုးတယ်။ လက်နဲ့ကုတ်တယ်။ အသားတုံးချီထားတဲ့စွန့်ကို တခြားစွန့်တွေက ဝိုင်းဝန်းပြီးတော့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ကြတယ်။

မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်တော့ အဲဒီစွန့်ကလည်း အသားတုံးကို လွှတ်ချလိုက်တယ်။ နောက်စွန့်တစ်ကောင်က ချီလိုက်တယ်။ အဲဒီချီတဲ့စွန့်ကိုလည်း တခြားစွန့်တွေက တောင်ပံနဲ့ရိုက်၊ နှုတ်သီးနဲ့ထိုး၊ လက်သည်းနဲ့ကုတ်ကြပြန်တယ်။ မခံနိုင်တော့ လွှတ်လိုက်၊ နောက်တစ်ကောင်က ယူ၊ ယူတဲ့ကောင်ကို လိုက်နှိပ်စက်၊ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ အသားတစ်ကို ယူတိုင်း၊ ယူတိုင်းသောစွန့်ကို တခြားတခြားသောစွန့်များက ဝိုင်းဝန်းထိုးဆိတ်နှိပ်စက်ကြပါတယ်။

ဒါကိုမြင်ရတော့ ဘုရားလောင်းပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်က “ ဪ
လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဆိုတာ ယူတဲ့သူအတွက် ဆင်း
ရဲတယ်။ စွန့်တဲ့သူအတွက် ချမ်းသာတယ်။ ” အဲဒီလိုဓမ္မသံဝေဂလေး
ပွားတော်မူလိုက်ပါတယ်။

ဒါလေးကို နမူနာယူပြီးတော့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်း
သာတွေဆိုတာ စွန့်ရဲ့လက်ထဲက အသားတစ်နဲ့တူတယ်လို့ နာနာလေး
နှလုံးသွင်းရမယ်။

ကာမဂုဏ်ဆိုတာဘာလဲမေးရင် လိုချင်စရာ ကောင်းတာကို
ကာမဂုဏ်လို့ခေါ်တာပဲ။ လိုချင်စရာကောင်းတာ ကာမဂုဏ်ဆိုတော့
သူကလည်း လိုချင်၊ ကိုယ်ကလည်း လိုချင်၊ ဟိုလူကလည်း လိုချင်၊
ဒီလူကလည်း လိုချင်၊ အားလုံးက လိုချင်ကြတယ်။ အားလုံးက လိုချင်
ကြတော့ နှိပ်စက်ကြတော့တာပေါ့။

ရာထူးလေးတစ်ခု ရှိတယ်ဆိုရင် ဟိုလူကလည်း ဒီရာထူးလေး
လိုချင်၊ ဒီလူကလည်း ဒီရာထူးလေးလိုချင်ဆိုတော့ ဒီရာထူးကို ရဖို့
အလားအလာရှိတဲ့သူတွေကို လိုက်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်၊ ဖယ်ရှား၊
အတင်းတွေပြော၊ ကုန်းတွေတိုက်၊ မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တာတွေလုပ်နဲ့၊
ဒီလိုဖြစ်ကြတာ။ ဒါဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကာမဂုဏ်ဆိုတာ အသားတစ်
နဲ့ တူလို့ပေါ့။ သူလည်းလိုချင်၊ ကိုယ်လည်းလိုချင်လို့ပေါ့။

ဒါကြောင့် လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ကာမဂုဏ်ကို
ကိုယ်က စွဲလမ်းတပ်မက်နေမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခရောက်မယ်။ ကိုယ်
က ကိုယ်ကျင့်သီလတွေဖျက်ပြီးတော့ ကာမဂုဏ်တွေ ရှာထားတယ်။

ဆိုပါတော့၊ ဟင်းကောင်းကောင်းလေးစားချင်တော့ မကြာခဏ သို့မဟုတ် နေ့တိုင်းလိုလို ဟင်းကောင်းကောင်းလေး ချက်နိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ်ကျင့်သီလတွေဖျက်ပြီးတော့ စီးပွားရှာထားတယ် ဆိုပါစို့။

ကိုယ်ကျင့်သီလဖျက်ပြီးတော့ ရှာထားတဲ့ ဟင်းကောင်းကောင်းစားကြတော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းစားရတာမဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားကလည်း စားတာပဲ။ သားတွေကလည်း စားတာပဲ။ သမီးတွေကလည်း စားတာပဲ။ အိမ်မှာကိုယ့်ကို မှီခိုနေတဲ့သူတွေကလည်း စားတာပဲ။

စားတော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းဟုတ်ရဲ့လား။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝိုင်းပြီးတော့ စားကြတာနော်။ ဒါပေမဲ့ ခံရတော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ခံရမှာပါ။ ကိုယ်ရှာထားတာ သီလကိုဖျက်ပြီးတော့ ရှာထားတော့ စားတဲ့ အချိန်မှာ အားလုံးက ပြုံးပြုံးပျော်ပျော်စားကြပေမယ့် တမလွန်မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံရတော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ခံရတာပါ။

တမလွန်ဆိုတာ အသာထားပေါ့လေ။ ရာဇဝတ်ဘေး မကင်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ မတော်မတရား စီးပွားရှာထားလို့ သက်ဆိုင်ရာကဖမ်းဆီးတဲ့အတွက် မိသွားပြီ၊ ထောင်ထဲဝင်ရပြီဆိုတော့ တစ်မိသားစုလုံး ဝင်ရတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ကိုယ်ကျင့်သီလဖောက်ဖျက်တဲ့ ရာဇဝတ်ဘေးသင့်တဲ့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲထောင်ထဲဝင်ရတာပါ။

စားတော့အများ၊ ခံရတော့ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ခံရမယ့်ကိစ္စ၊ ဘာလို့ ဒီကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို သီလဖျက်ပြီးတော့ ရှာမလဲ ၊ ဒီလိုနှလုံးသွင်း

ရမယ်နော်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တုန်းက ရာဇဂြိုဟ်မြို့မှာ အလေးမမှန်၊ တောင်းမမှန်စတဲ့ မတရားနည်းလမ်းနဲ့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားစီးပွားရှာကြတဲ့ အမျိုးသမီးလေးယောက် ရှိတယ်။ သူတို့သေတော့ မြို့အပြင်ဘက်က ကျုံးဘေးမှာ ပြိတ္တာမတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။

တစ်ညတော့ လူ့ဘဝက သူတို့ခင်ပွန်းဟောင်းတွေ နောက်အိမ်ထောင်သည်တွေနဲ့ သူတို့ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ ခံစားပြီး ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြတာရယ်။ သူတို့မှာတော့ စားရမဲ့၊ နေရမဲ့ ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေကြရတာရယ်ကို တွေးမိပြီး အော်ဟစ်ငိုကြွေးကြတယ်။

“ငါတို့ကတော့ တရားတဲ့နည်းနဲ့ရော၊ မတရားတဲ့နည်းနဲ့ရော စီးပွားဥစ္စာတွေ အပင်တပန်း ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့လိုက်ရတာ၊ တကယ်ခံစားရတော့ သူတို့ယောက်ျားတွေနဲ့ သူတို့နောက်မိန်းမတွေ၊ ငါတို့မှာ ဘာမှမခံစားရတဲ့အပြင် အကုသိုလ်အကြွေးတွေကို ဒုက္ခအတိုးနဲ့ ဆပ်နေရပြီ၊ စားစရာမရှိ၊ နေစရာမရှိနဲ့ အတိဒုက္ခရောက်နေကြရပြီ” လို့ ပြိတ္တာမတွေက အော်ဟစ်ငိုကြွေးကြပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ကာမဂုဏ်အာရုံတွေအားလုံးကို စွန့်ပြီးတော့ တောမထွက်၊ ရဟန်းမပြုနိုင်တောင်မှ သီလကိုဖျက်ပြီးမှရမယ့် ကာမဂုဏ်၊ သီလနဲ့ရင်းပြီးမှရမယ့် ကာမဂုဏ်မှာ တပ်မက်တဲ့တဏှာကိုတော့ စွန့်ပါ။ သီလနဲ့ရင်းမှရမယ့် ကာမဂုဏ်ကိုတော့ မတပ်မက်ပါနဲ့၊ အပြစ်မြင်ပါလို့ ဒါလေး ပြောချင်တာပါပဲ။

အာသာနဲ့ချမ်းသာ၊ ဘယ်“သာ” ကိုယူမလဲ

ကာမဂုဏ်အာရုံဆိုတာ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့လို့ခေါ်တဲ့ အာရုံငါးပါးကို ပြောတာပါပဲ။ အဲဒီ ကာမဂုဏ် အာရုံငါးပါးဆိုတာက စာလိုပြောရင် ဝတ္ထုကာမလို့ခေါ်ပါတယ်။

ဝတ္ထုဆိုတာ တည်ရာ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေဟာ လိုချင်နှစ် သက်ခြင်းရဲ့တည်ရာ၊ တပ်မက်ခြင်းရဲ့တည်ရာ၊ ကာမစိတ်ဖြစ်ရခြင်း ရဲ့ တည်ရာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဝတ္ထုကာမလို့ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီဝတ္ထုကာမလို့ခေါ်တဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေပေါ်မှာ လိုချင် တပ်မက်တဲ့တဏှာလေးကိုတော့ ကိလေသာကာမလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကာမနှစ်မျိုးရှိတာလေး မှတ်ခဲ့နော်။

ဦးဇင်းတို့က ပါဠိတွေကို နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် လုပ်ပြီး ဟောနေတာပါ။ ဗမာလိုစကားပြောနဲ့ပဲ ဟောနေတာပါ။ သို့သော် ဒီလို လုံးကောက်ကလေးတွေကျတော့ မှတ်ထားသင့်ပါတယ်။ ပါဠိကိုသိပ်ပြီး

တော့ မကြောက်သင့်ဘူးနော်။

အဲဒီတော့ ကာမ(၂)မျိုးရှိတယ်။ ပြန်ပြောကြည့်။ နံပါတ်(၁)က
ဝတ္ထုကာမ၊ နံပါတ်(၂)က ကိလေသာကာမ။

တပ်မက်စရာအာရုံတွေက ဝတ္ထုကာမ၊ အဲဒီတပ်မက်စရာ
အာရုံတွေပေါ်မှာ တပ်မက်တဲ့ တဏှာကတော့ ကိလေသာကာမ။

အဲဒီတော့ ဝတ္ထုကာမကိုချည်း အပြစ်မြင်ရုံနဲ့ မဖြစ်သေးဘူး။
ကိလေသာကာမကိုလည်း အပြစ်မြင်ရမယ်။

ဝတ္ထုကာမက သူ့ဟာသူရှိနေတော့ ကိုယ်က မတပ်မက်ရင်
ကိုယ့်ကိုတာမှဒုက္ခမပေးပါဘူး။ ဆိုပါတော့ ထမင်းစားတယ်ဆိုပါတော့၊
ကိုယ်စားနေတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေကလည်း တကယ်တော့ ဝတ္ထုကာမ
တွေပါပဲနော်။ အဲဒါကို သာယာတပ်မက်တဲ့စိတ်နဲ့ စားရင် ကာမဂုဏ်
အာရုံခံစားတာပဲပေါ့။ ကာမဂုဏ်အာရုံ ခံစားတဲ့တဏှာ ဖြစ်မှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒီထမင်းပဲ ဒီဟင်းပဲ တရားအမှတ်ကလေးနဲ့စားမယ်။
သတိလေးနဲ့စားမယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်လေးနဲ့စားမယ်ဆိုရင် တဏှာ
ဖြစ်ပါဦးမလား။ မဖြစ်တော့ပါဘူး။

အဲဒါဆိုရင် ဒီထမင်းကို သူ့အတွက်တော့ ကိလေသာကာမ
ဖြစ်စေတဲ့အာရုံလို့ မခေါ်နိုင်တော့ဘူးနော်။ ဝတ္ထုကာမတော့ ဝတ္ထုကာမပဲ။
ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက်တော့ ကာမအာရုံမဖြစ်တော့ဘဲနဲ့ တရားအာရုံဖြစ်
သွားပါတယ်။

တရားအာရုံရယ်လို့ လောကမှာ သီးသန့်ကြီးမရှိဘူးနော်။
လူတွေ ကာမဂုဏ်အာရုံအဖြစ်နဲ့ခံစားနေကြတဲ့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊

အရသာ၊ အထိအတွေ့ တွေသည်ပင်လျှင် တရားရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် တော့ တရားအာရုံလို့ ခေါ်ရတာနော်။

အဲဒီတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေပေါ်မှာတပ်မက်တဲ့ ဒီကိလေ သာကာမဆိုတဲ့ တဏှာဓာတ်ကိုလည်းအပြစ်မြင်ဖို့လိုတယ်။ အပြစ် မြင်ဖို့အတွက်လည်း သီးခြား မပြောတော့ပါဘူး။ ဇာတ်တော်လေးကိုပဲ ပြန်ဆက်ကြည့်ပေါ့။

ခုန အသားတုံးချီထားတဲ့ စွန်တစ်ကောင်ကို ဝိုင်းပြီးတော့ ထိုးဆိတ်တာကို သံဝေဂပွားပြီးတော့ ဘုရားအလောင်းတော် ပုရော ဟိတ်ပုဏ္ဏားဟာ ဆက်ပြီးတော့ သွားတယ်။ သွားရင်းနဲ့ ရွာတစ်ရွာ ရောက်တော့ ညနေမိုးချုပ်သွားတယ်။ အဲဒီရွာက အိမ်တစ်အိမ်မှာ သူ တည်းခိုပါတယ်။

သူတည်းခိုတဲ့အိမ်မှာ “ ပိင်္ဂလာ ” လို့အမည်ရှိတဲ့ ကျွန်မတစ် ယောက်၊ အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက်၊ ညဘက်အိမ်ရှင်တွေ အားလုံး အိပ်သွားတဲ့အချိန်မှာ မအိပ်သေးဘဲနဲ့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ထိုင်စောင့်နေတယ်။ ဘယ်သူ့ကို စောင့်တာလဲ ဆိုတော့ သူ့ရည်းစားကိုပါ။

သူက သူ့ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားတာနော်။ အိမ်ရှင်တွေ မသိ အောင်လို့ အိမ်ရှင်တွေအိပ်တဲ့အချိန်ကိုကျော်လွန်ပြီးတော့ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းထားတာ။ ချိန်းထားပေမယ့်လည်း သူ့ချစ်သူက ပေါ်မလာဘူး။ ပေါ်မလာ မျှော်ရှာသူသာ မောနေရတယ်ဆိုတဲ့ကိန်းပေါ့လေ။ အိပ်လို့ မပျော်ဘူး။

ညဉ့်ဦးယံကုန်သွားလို့လည်းပေါ်မလာ၊ ဒီက အိပ်လို့မပျော်။
သန်းခေါင်ယံကျော်သွားလို့လည်းပေါ်မလာ၊ ဒီက အိပ်လို့မပျော်။
နောက်ဆုံးမိုးသောက်ယံလောက် ရောက်သွားတော့မှ ဪ ဒီအချိန်ထိ
မှ မလာရင်တော့ သူလာမှာမဟုတ်တော့ပါဘူးလေဆိုပြီးတော့ အဲဒီကျမှ
အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အိပ်လိုက်တော့မှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား
ပါသတဲ့။ အဲဒါကို ဘုရားအလောင်းက ကြည့်ပြီးတော့ ...

“ဪ။ ကာမဂုဏ်အာရုံအပေါ်မှာ တောင့်တတဲ့သဘောဟာ
ဆင်းရဲကြောင်းတရားပဲ။ ကာမဂုဏ်အာရုံအပေါ်မှာ တောင့်တခြင်းကင်း
တဲ့သဘောဟာ ချမ်းသာကြောင်းတရားပဲ။

“ကြည့်စမ်း၊ ပိင်္ဂလာဆိုတဲ့ကောင်မလေး၊ သူ့ချစ်သူကို မျှော်
နေတဲ့စိတ်၊ သူ့ချစ်သူကိုတောင့်တနေတဲ့စိတ်ကြောင့် အိပ်လို့ မပျော်ဘူး။
တစ်ညလုံးအိပ်လို့မပျော်ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ချစ်သူ လာမှာ မဟုတ်
တော့ပါဘူးဆိုပြီးတော့ အာသာလည်း ဖြတ်လိုက်ရော အိပ်လို့ပျော်
သွားတယ်။ ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်သွားတယ်။ ”

အဲဒီလို ဓမ္မသံဝေဂ ပွားလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ သာနှစ်သာ လို့ပြောကြစို့ပေါ့။ အာသာနဲ့ချမ်းသာနဲ့။
အာသာဆိုတာကတော့ ပါဠိစကားလုံးပဲ။ သို့သော် မြန်မာစကားအဖြစ်
နဲ့ အားလုံး သုံးနေကြတာပါပဲ။

ဒီတော့ အာသာရှိရင် ဘာ ‘သာ’ မရှိဘူးလဲ။ ချမ်းသာမရှိတော့
ဘူး။ ချမ်းသာကိုလိုချင်ရင် အာသာကို စွန့်ရမှာပေါ့။ သာတစ်သာပဲ
ရမယ်။ နှစ်သာလုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့မရဘူးနော်။

“သာဒင်ကို ဘာထင်သလဲ” မလုပ်နဲ့ပေါ့၊ ဟုတ်လား။ သာဒင်
လဲ သာတစ်ခုပဲရမယ်နော်။ ကျေးလက်တွေမှာ နာမည်တွေမှည့်တော့
လည်း သာအေးတို့၊ သာလှတို့၊ သာရင်တို့၊ ဘာတို့၊ သာတစ်သားပဲ
မဟုတ်လား။ သာနှစ်သာမှည့်တဲ့သူ မရှိပါဘူးနော်။ အဲဒီတော့ သာနှစ်
သာ မလုပ်ပါနဲ့။

အာသာဆိုတဲ့ ‘သာ’ကို ကိုယ်ကလိုချင်တယ်ဆိုရင် ချမ်းသာ
ဆိုတဲ့ ‘သာ’ ကို ကိုယ်စွန့်ရတော့မယ်။ ချမ်းသာဆိုတဲ့ ‘သာ’ ကို ကိုယ်က
လိုချင်ရင်တော့ အာသာဆိုတဲ့ ‘သာ’ ကို ကိုယ်စွန့်လိုက်ပါ။

အာသာဆိုတာ ဒီနေရာမှာတဏှာကိုပြောတာပါ။ ကာမဂုဏ်
အာရုံတွေပေါ်မှာ ငြိကပ်တွယ်တာပြီး တပ်မက်နေတဲ့တဏှာကို အာသာ
လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အာသာရှိရင် ချမ်းသာမရှိဘူး။ အာသာမရှိမှ ချမ်းသာရှိတယ်
လို့ အဲဒီလိုအာသာရဲ့အပြစ်ကို မြင်ရင်လည်းပဲ သီလလုံသူတစ်ယောက်
ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

စိတ်လစ်လို့စိတ်ညစ်တာပါ

အဲဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်နေ့ ဘုရားအလောင်းက ရှေ့ဆက်ပြီး တော့ သွားပြန်ပါတယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားတော့ တောအုပ်ကလေး တစ်ခုထဲ ရောက်သွားတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ရသေ့တစ်ပါး တရားထိုင်ပြီးတော့ ဈာန်ဝင်စားနေတာ တွေ့တယ်။ အဲဒါလေးတွေ့ တော့ ဪ... အေးချမ်းလို့က်တာ ... အေးချမ်းလို့က်တာ။

ဪ...လောကမှာ သမာဓိထက်ကောင်းတဲ့တရားဆိုတာ မရှိတော့ပါလား။ ပစ္စုပ္ပန်အတွက်ရော၊ တမလွန်အတွက်ရော သမာဓိ တရားဟာ အင်မတန်အဖိုးတန်ပါလား။

သမာဓိရဲ့ အကျိုးတရားတွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲက ဘုရား အလောင်းတော် နှလုံးသွင်းတဲ့ဂါထာထဲမှာပါတဲ့ အကျိုးတရားက အင်မ တန် နှစ်သက်စရာကောင်းပါတယ်။

န ပရံ နာပိ အတ္တာနံ၊ ဝိဟိံသတိ သမာဟိတော။

သမာဓိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်းမညှဉ်းဆဲဘူး။ သူတစ်ပါးကိုလည်း မညှဉ်းဆဲဘူးတဲ့။

လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သမာဓိ မရှိလို့ပါပဲ။ သမာဓိမရှိတဲ့သူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် အမြဲလုပ်နေပါတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ သမာဓိမရှိတဲ့သူတွေဟာ အမြဲတမ်း စိတ်ညစ်နေတတ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။

လူတွေ စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာ သမာဓိမရှိလို့ပါ။ သမာဓိမရှိတော့ စိတ်ညစ်စရာအကြောင်းတွေပဲ တွေးနေမိတော့တာကိုး။ စိတ်ညစ်စရာအကြောင်းတွေ တွေးနေမှတော့ စိတ်ညစ်ရတော့မှာပေါ့။

သမာဓိမရှိတဲ့သူရဲ့ စိတ်ထဲကို အတွေးတွေ အမြဲတမ်းဝင်နေတယ်။ ဝင်တော့လည်း ကောင်းတဲ့အတွေးတွေ ဝင်တာလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ မကောင်းတဲ့အတွေးတွေ ဝင်တာက များတယ်။ အတွေးများတဲ့ သူဟာ အများအားဖြင့် အဆိုးတွေကိုပဲ တွေးနေမိတတ်ကြပါတယ်။

အဆိုးကိုတွေးတော့ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတဲ့ပြဿနာတွေအကြောင်း ပြန်တွေးတယ်။ အဲဒီပြဿနာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပြန်လည်ခံစားတယ်။ ခံစားပြီးတော့ စိတ်ညစ်နေတယ်။ အဲဒီပြဿနာတွေမှာ ငါမှန်ရက်သားနဲ့ သူက ဘယ်လို ဘယ်ညာ၊ အဲဒီပြဿနာဖြစ်ခဲ့တုန်းက ငါ့ရဲ့စေတနာကို သူ နားမလည်ဘူး။ သူက ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်တယ် စသည်အားဖြင့် ပြီးခဲ့တာတွေ စားမြို့ပြန်တွေးပြီး စိတ်ညစ်နေတယ်။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ထားရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို

